

HOÀNG ANH TỬ

Hoa hồng không cô đơn

TRƯỜNG SA

Hoa Hồng Không Cô Đơn

Hoàng Anh Tú

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Người yêu tự chọn](#)
[Trường cũ](#)
[Độc thoại với cánh đồng](#)
[Bóng một người qua](#)
[Học sinh thành phố](#)
[Tư lự 2000](#)
[Phục thiện](#)
[Kẻ thứ ba](#)
[Phim ngắn](#)
[Làm mai cho bố](#)
[Hai người điên đi giữa kinh thành](#)
[Áo ảnh của một giấc mơ dòng họ](#)
[Trần Đàm](#)
[Những cái chết tuổi 20](#)
[Có một con chuột chết đầu đây](#)
[Thực tế lạnh lùng](#)
[Những suất học bổng](#)
[Kế hoạch vĩ mô](#)
[Chuyện thời sự](#)
[Hoa hồng không cô đơn](#)

[\[1\]](#)
[\[2\]](#)
[\[3\]](#)
[\[4\]](#)
[\[5\]](#)

Người yêu tự chọn

Lại chậm nữa rồi! Mơ Mộng buồn thiu quay trở lại bàn. Ngó Ngẩn chép miệng.

- Thăng FX Mận luôn nhanh hơn anh em mình một bước.

Mơ Mộng ngồi xuống tức tưởi:

- Điệu sau là điệu Mambo tao lại không rành, thế mới ức.

Mét Bảy hôm nay mặc cả cây đen. Điệu này là điệu Boston, thế nên có lẽ Mét Bảy nhảy kém hơn Rumba hoặc Chachacha. Ngồi từ ngoài nhìn vào. Mét Bảy có vẻ bước sai chân rất nhiều. Thăng FX Mận thấp hơn Mét Bảy tới cả nửa cái đầu, thế nên khó đưa được Mét Bảy đi đúng nhịp. Ngó Ngẩn bực bội.

- Trời ạ! Điệu Boston căn bản là Valse chậm. Ngu thế!

Mơ Mộng vào hòa theo:

- Thăng FX Mận nhà giàu ăn lăm nên óc teo. Phải tao nhảy điệu này với Mét Bảy thì nó cứ phải chống mắt lên mà nhìn.

Và cả hai đứa cười khà khà rất thoải mái vì đã chửi được tình địch.

Lớp khiêu vũ cổ điển có chừng 40 nữ nhưng quả thực ngoài Mét Bảy ra, 39 nữ còn lại chỉ được coi là 39 thằng “con trai mặc váy” không hơn. Với Mơ Mộng và Ngó Ngẩn thì Mét Bảy luôn là người con gái duy nhất. Thật thế! Từ ngày bắt đầu khóa học đến tận bây giờ, Mét Bảy luôn là đối tượng phải nghĩ của Mơ Mộng - Ngó Ngẩn và thằng ôn dịch FX Mận.

Mét Bảy cao một mét bảy, tóc ngắn để mai kiếm, hình như có lúm đồng tiền, răng cửa hơi hơi nhỉnh hơn các răng còn lại, mũi hơi hơi hếch. Mét Bảy tên thật là Thủy, đi xe Angel 80 biển 29H1. Mơ Mộng và Ngó Ngẩn không thích gọi tên thật mà chỉ thích gọi là Mét Bảy. Đôi lúc lại gọi là vận động viên bóng rổ bị thải hồi hoặc Búp Bự Chẳng để phân biệt với Búp Mi Nhon - người yêu hụt của Ngó Ngẩn - bởi cả hai có nhiều nét hao hao giống.

Mét Bảy và FX Mận lướt qua chỗ Ngó Ngẩn và Mơ Mộng ngồi. Đôi mắt khế liếc một cái thôi đã đủ để Mơ Mộng đánh rơi nguyên cả chiếc cốc. Ngó Ngẩn thì cứng đờ người ra, tim đập chần chẫn chục nhất một phút.

- Khỉ thật!

Mơ Mộng rên rỉ khi thấy FX Mận vênh mặt nhìn Mơ Mộng như một kẻ chiến thắng vậy.

Nếu điệu Boston này dài thêm chút nữa, chắc cả Mơ Mộng lẫn Ngó Ngẩn phải khùng lên mất.

Bất ngờ, Ngó Ngẩn nói:

- Tao đã có cách.

Sau điệu Mambo chật vật lê thê, điệu kế tiếp sẽ là Valse xoay. Gã FX Mận vừa đứng dậy định tiến tới chỗ Mét Bảy thì Ngó Ngẩn đã đứng choán ngay trước mặt.

- Xin lỗi! - Ngó Ngẩn lịch thiệp nói - Anh có thể ra ngoài kia cùng tôi một chút được không?

Gã FX Mận nhú mày:

- Có việc gì vậy?

Ngó Ngẩn nhún vai:

- Ra khắc biết.

FX Mận nhếch mép:

- Thì ra!

Hai người ra hành lang, Ngó Ngẩn bắt đầu:

- Trời mưa quá anh bạn nhỉ?

FX Mận hằm hè:

- Tôi không phải nha khí tượng.

Ngó Ngẩn mỉm cười:

- Ờ, vậy thì thôi vậy.

Rồi bỏ vào trong. Trên sàn nhảy, Mơ Mộng đang nhảy cùng Mét Bảy. Mơ Mộng nháy mắt với Ngó Ngẩn. FX Mận đi vào và hiểu ra vấn đề. Ngó Ngẩn lăm bắm: “Một chiêu điệu hồ ly sơn thoi mà!” và tự thưởng cho mình một hộp cà phê.

*

- Phải điều tra cho ra nhà của Mét Bảy! - Mơ Mộng nói.

Ngó Ngẩn gật gù:

- Trước hết phải cắt đuôi gã FX Mận!

Mơ Mộng cũng gật gù:

- OK! Đã có cách.

Lúc tan lớp, Ngó Ngẩn nhảy lên xe phục sẵn ở đầu phố Yết Kiêu. Mơ Mộng đứng lại cùng FX Mận. Hai chiếc xe Dream II và FX màu mận bị khóa lại với nhau. Gã đi FX mận bực dọc:

- Tại sao thế!

Mơ Mộng nhún vai:

- Tôi đâu phải nhà sản xuất khóa!

FX Mận diên tiết:

- Tao mà biết đưa nào làm trò này tao đốt nhà nó.

Mơ Mộng điềm nhiên:

- 4.900 đồng một lít xăng. Để đốt một cái nhà vị chi phải cần ít ra là 50 lít. Nhân lên đi! Chà, tốn kém lắm đấy.

FX Mận biết tổng là mình bị chơi rồi nhưng không có chứng cứ nên đành chịu. Trong lúc đó thì Ngó Ngẩn đã không bỏ lỡ cơ hội làm thám tử.

Mét Bảy đi về đường Lê Duẩn thẳng qua Kim Liên. Trên đường đi, Ngó Ngẩn cứ huyền thuyên:

- Tớ hơi bị bạn quyến rũ đấy!

Mét Bảy hơi nhú mày:

- Nếu rũ được tớ cũng muốn rũ lắm!

- Bạn nói năng thật hay ho!

- Tớ bị viêm xoang mãn tính chứ không viêm họng mà hay ho! - Mét Bảy mỉm cười.

Ngó Ngẩn vót vát:

- Bạn nhảy cũng đẹp lắm!

Mét Bảy cười tinh quái:

- Thật không? Thề đi! Điêu chết nhé!

Ngó Ngẩn rậm rập:

- Thật đấy, tớ xin thề.

Mét Bảy:

- Thề sao?

Ngó Ngẩn:

- Nói điêu chết đứ đừ.

Mét Bảy:

- Thôi! Chết kiểu khác đi chứ chết đứ đừ mấy lần rồi mà.

Ngó Ngẩn:

- Ừ thì chết mất ngáp vậ.

Mét Bảy phì cười:

- Mất ngáp thì vẫn còn thở.

Ngớ Ngẩn lúng túng.

- Mất luôn cả thở vậy.

Mét Bảy chỉ qua đường Giải Phóng.

- Bạn đi đường kia không?

Ngớ Ngẩn gật gật đầu. Mét Bảy cười:

- Tớ đi đường này.

Và chỉ về phía Kim Liên. Ngớ Ngẩn không biết nói thế nào đành “Bye bye” một cách luyến tiếc. Nhìn theo bóng Mét Bảy khuất sau những dòng xe. Tưởng thua nhưng thật ông trời có mắt, Mơ Mộng xuất hiện kịp thời và tiếp tục...

*

- Tao nghĩ Mét Bảy học lớp 12 là cùng - Mơ Mộng nói. Ngớ Ngẩn tiếp tục:

- Đi xe Angel 80 có nghĩa là Mét Bảy không coi trọng vẻ bề ngoài:

Mơ Mộng trầm ngâm:

- Đôi mắt rất cương quyết chắc hẳn cô ta khá cứng rắn.

Ngớ Ngẩn:

- Có vẻ cô ta cũng yêu màu vàng như tao bởi cô ta mặc áo khoác màu vàng mà.

Mơ Mộng:

- Tao nghĩ cô ta họ Lê tên đệm là Phương - Lê Phương Thủy.

Ngớ Ngẩn:

- Có vẻ như cô ta mê Quách Phú Thành như em Búp Mi Nhon - người yêu hệt của tao.

Mơ Mộng:

- À cái gã một trong Tứ Đại Thiên Vương của Hồng Kông phải không?

Ngớ Ngẩn gật gù:

- Con gái mà mê nhảy cổ điển thường là những người có máu nghệ sĩ lắm.

Mơ Mộng rút giấy bút ra và làm thơ:

*Không Sài Gòn, anh đi vẫn mát
Dù áo lụa em chẳng phải lụa Hà Đông
Anh chẳng yêu màu áo ấy điên cuồng*

*Chỉ chút chút cho thơ làm đỏ mặt
Anh chỉ nhớ rằng thì em tóc ngắn
Đầu đờ-mi và chút chút hoe vàng
Linh hồn anh muốn vẽ chân dung
Nhưng khốn nỗi linh hồn quên mang cọ.
Gặp một bữa anh chồm chồm một bữa
Gặp hai hôm cũng nhị hỉ tâm hồn
Chỉ khác là thơ anh chỉ biết ngông
Nên có thể làm em mắt ngượng...*

Mét Bảy đọc to bài thơ của Mơ Mộng và bỏ lăn ra cười. Nếu là kẻ khác, hẳn Mơ Mộng sẽ khép hẳn vào tội “xì mũi vào nghệ thuật”, nhưng với Mét Bảy thì khác. Mơ Mộng nói với Ngó Ngẩn:

- Nàng đang chạy trốn sự sung sướng của tim.

Ngó Ngẩn dường như chẳng buồn để ý tới Mơ Mộng bởi bên kia, Mét Bảy vừa nói:

- Và bây giờ là thí (mạng) sinh đeo số báo danh 3662. Hoàng Hoài bút danh Mét Bảy với bài thơ “Ơi em!”.

*Hà Nội nhỏ như bàn tay con gái
Nhỏ như tay em trong tay anh
Dù cách nhau hai đầu thành phố
Chỉ một cú phôn anh hiện nguyên hình
Em hãy là Aladanh nghe em
Miết tay qua vài con số
Ở đầu kia thành phố
Anh - thần đèn hiện ra.
Xe cuốc của anh nhãn hiệu Honda
(Chữ mất dấu của danh xưng Hòn Đá)
Ngày tuột xích lẻ trăm tám lần
Vành công đảo trái tim hình chiếc lá
Em đừng lo cứ tùy tiện lên ngồi
Xe có nhạc “Hai - Tai” loại xịn
Anh sẽ hát “Áo lụa Hà Thành”
Và tóc ngắn sẽ làm nhau bịn rịn
Hà Nội thì nhỏ - xe cuốc thì nhanh
Vòng vèo một chút hết veo các phố
Thì em ạ cứ ghé vào nỗi nhớ
Sự rộng dài của anh lúc không em...*

Và lại cười. Ngó Ngẩn mặt đỏ như gấc. Mơ Mộng nhìn chăm chăm vào Ngó Ngẩn:

- Hóa ra mày cũng làm thơ. Hay quá!

Ngó Ngẩn bực dọc:

- Mày mĩa tao đủ chưa?

Mơ Mộng:

- Mét Bảy là của tao.

Ngó Ngẩn:

- Mét Bảy là sự bù đắp của thượng đế cho tao sau vụ yêu hệt Búp Mi Nhon.

Mơ Mộng:

- Không đúng! Mét Bảy là Mét Bảy chứ không đời nào lại là Búp Mi Nhon cả.

*

Hai đứa quyết định không thèm nhìn mặt nhau nữa sau vụ đấu đầu thơ. Nhưng tối nay là một tối trọng đại. Mơ Mộng rụt rè nói với Ngó Ngẩn:

- Chuyện xưa xí xóa! Hôm nay sinh nhật thằng bạn thân của tao, mày có thể cho tao mượn cái áo sơ mi vàng của mày được không?

Ngó Ngẩn cũng hồ hởi:

- Được thôi! Được thôi! Hôm nay tao cũng phải đi thăm một người bạn trong viện, mày cho tao mượn xe.

Mơ Mộng ngập ngừng.

- Nhưng tao đi bằng gì đây?

Ngó Ngẩn xuống nước:

- Tao cho mày tiền đi xe ôm.

Mơ Mộng chép miệng:

- Ờ, vậy cũng được.

Và đổi chác diễn ra mau lẹ.

Đúng 19 giờ 30 trước cửa một ngôi nhà có hai chàng trai, một áo sơ mi vàng và một đi xe cuốc, trên tay mỗi người là một bông hồng. Vừa nhìn thấy nhau, cả hai đã “ơ” rất đỗi ngạc nhiên.

Áo sơ mi vàng nói mĩa mai:

- Mày đi thăm người bệnh ở đây à?

Xe Cuốc cũng mĩa mai lại.

- Sinh nhật thằng bạn tên là Mét Bảy phải không?

Cả hai vừa định tiếp tục đả kích nhau thì cửa mở, Mét Bảy bước ra:

- A! Vào đây đi hai cậu bạn quý.

Mơ Mộng vui vẻ:

- Chào Thủy! Bạn thấy cậu bạn của tớ đi xe cuốc của tớ phong độ không?

Ngớ Ngẩn tái mặt, song cũng kịp bình tĩnh.

- Cái áo sơ mi vàng của cậu bạn này tớ mua ở trong shop “Ngã tư vua” đấy! Đẹp không?

Mét Bảy chớp chớp mắt không hiểu.

Nhưng rồi cũng không quan tâm nữa và rồi rít.

- Vào đây cái đã.

Bữa tiệc đã như sắp sẵn sàng với gần chục người bạn của Mét Bảy. Mơ Mộng và Ngớ Ngẩn được xếp ngồi hai bên Mét Bảy. Mét Bảy tươi cười.

- Xin được giới thiệu với những người bạn người trần mắt thịt của tôi: đây là hai thi sĩ nổi tiếng - khách mời danh dự của bữa tiệc hôm nay.

Tất cả rào rào vỗ tay.

Mơ Mộng đứng dậy:

- Tôi xin được tặng chủ nhân của bữa tiệc hôm nay bài thơ mới nhất của tôi.

Một mét bảy em - vận động viên bóng rổ

Tôi chỉ xin là trái bóng cao su

Được em đập bồm bộp như pháo nổ.

Ngớ Ngẩn nói băng quơ:

- Thơ vậy mà đòi làm thi sĩ, không biết ngượng.

Mơ Mộng cú lăm nên khi đọc xong “Mười lăm phút thơ điên và nhạc tỏ tình”, bèn nói:

- Và xin được giới thiệu: ca sĩ Xe Đi Mư Cu Đo Ti Vi có nghĩa là Xe Đi Mượn Cũng Đòi Tinh Vi sẽ hát hầu quý vị một bài!

Ngớ Ngẩn ức phát khóc, bèn đứng bật dậy:

- Xin cảm ơn sự môi giới của anh Ao Ma Nhơ Ma Me Cu Vênh tức Áo Mặc Nhờ Mặt Mệt Cũng Vênh. Tôi xin hát tặng các bạn bài hát Xe đạp ơi phiên bản 2001 - nhạc Ngọc Lễ và lời của... tôi:

Nhớ khi xưa anh mượn xe tôi chiếc xe thồ phun...

... Phanh mòn, phanh mòn, phanh mòn cho cũng chẳng thêm ưng...

Ngớ Ngẩn quả là có tài ứng tác. Bài hát quả là bôi bác con xe của Mơ Mộng ghê gớm.

Mọi người chưa kịp vỗ tay thì từ đâu, một đứa trẻ chừng năm tuổi chạy ra bi bô:

- Mẹ ơi! Em bé đòi ti kìa!

Mét Bảy vội vã:

- Ờ được rồi, mẹ vào ngay.

Cả Mơ Mộng và Ngớ Ngẩn đều thao láo mắt nhìn nhau, nhìn Mét Bảy, nhìn đứa trẻ lên năm. Mét Bảy điềm nhiên:

- Xin lỗi mọi người, chắc là con út nhà này lại đòi đây. Xin phép vào trong một chút.

Rồi quay qua Mơ Mộng và Ngó Ngẩn, Mét Bảy nói:

- Hai bạn có muốn coi mặt con út của mình không? Nó mới mười sáu tháng tuổi.

Mơ Mộng và Ngó Ngẩn nhăn nhó:

- Ờ... ờ... thôi thì... ờ... ờ... có lẽ... ờ... ờ... tở hơi bậ... tở phải về... trước. Khi khác vậy...

Mét Bảy nhú mày:

- Sao vậy, mới ngồi thôi mà.

Cả Mơ Mộng và Ngó Ngẩn đều cúp đuôi chuồn lẹ.

- Có lẽ để khi khác vậy.

Mét Bảy tiến hai người ra cửa. Không ai bảo ai, cả Mơ Mộng lẫn Ngó Ngẩn leo lên xe đèo nhau phi thẳng.

Mét Bảy nhún vai đi vào, kéo đứa nhỏ năm tuổi lại và nói:

- Đóng đật lắm! Chị thưởng cho em một cái kẹo này...

Hà Nội 6.4.2001

Trường cũ

(Tặng P.T.T và bạn bè tôi)

Ngày 5 tháng 9 rơi vào đúng ngày thứ hai đầu tuần.

Tôi lục mãi mới tìm được chiếc áo sơ mi trắng và quần vải xanh. Đây là bộ đồng phục của trường tôi. Hôm chia tay cuối năm lớp 12, bạn bè bảo nhau: “Tự trường gặp lại nhé!”. Bây giờ tự trường. Không biết ai nhớ, ai quên?

Hạnh qua tôi. Nó bảo: “Lớp mày mua gì?”. Tôi bảo tôi không biết. Hôm qua tôi đã gọi điện cho lớp trưởng hỏi rồi song lớp trưởng nói “mai tới tính sau”.

Hạnh đèo tôi. Y như cái hồi còn học trung học. Tôi bảo: “Nhanh nhì!”. Hạnh nghe thế nào lại đáp: “Tám giờ kém rồi không đi nhanh sao được. Lớp tao hẹn tám giờ mà. Thế còn lớp mày?”. Tôi cười: “Chẳng biết nữa!”. Mà tôi cũng không biết thật. Hôm chia tay chỉ nói với nhau: “Tự trường gặp lại nhé!” rồi thôi. Hạnh càu nhàu: “Mày lúc nào cũng như từ Sao Hỏa xuống vậy!”. Tôi cười. Cái anh chàng đang theo tôi như sam cũng nói y như vậy. Ở mà có thể sẽ gặp anh ta cũng nên. Bất giác, tôi đưa tay vuốt mái tóc của mình. Cái Hạnh lại huyền thuyên kể chuyện lớp nó. Tôi thấy buồn. Lớp Hạnh vui quá.

Đi tới đầu Lò Đúc[1] thì gặp Cường. Cường hềnh hếch cười: “Con vợ ngoan, đi đâu đấy?”. Tôi bảo: “Quên là hẹn nhau tự trường họp nhau lại à?”. Cường đực mặt ra. Một lúc nó mới à lên và nói: “Thế mà quên đấy. Vui vì đỗ đại học nên mới quên thôi!”. Tôi thở dài. Tôi cũng đỗ đại học,

sao tôi không quên?

Trường tôi mới quét vôi lại, trông mới như mùa thu vậy. Từ chỗ mấy hàng chè Thái, tôi đã nhìn thấy Quỳnh, Linh, Phương, Diệp - mấy đứa lớp tôi. Tôi nhảy ra khỏi xe. Vừa gặp, cả bọn đã tíu tít:

- Sương đỗ trường nào?

Tôi đáp:

- Cả ba trường. Nhưng sẽ chỉ học Cao đẳng Sư phạm mẫu giáo thôi.

Vài đứa xuýt xoa:

- Sướng thế!

Tôi cười và hỏi lại. Chẳng có đứa nào trượt cả. Bỗng thấy vui kỳ lạ. Cả bọn kéo nhau ra hàng chè Huế ở phố Nguyễn Khắc Cần. Đây là điểm hẹn của lớp tôi hồi cấp ba. Kỷ niệm cứ ùa về và bám hoài trong trí nhớ.

Đến 9 giờ thì đã đông lắm rồi. Kỳ lạ là đứa nào cũng đỗ đại học. Lớp trưởng đi mua hoa về. Cả bọn kéo nhau vào trong trường. Vẫn là những lối đi ngày ấy. Cô Kim Anh vừa thấy tôi đã vỗ tay:

- Thế nào, nữ thi sĩ của cô đỗ trường nào?

Tôi kể. Cô bảo:

- Học trò cũ của cô cũng về đông lắm.

Tôi thấy cái anh chàng “sam” cũng có mặt. Anh ta đang đứng chụp ảnh chung với thầy Linh chủ nhiệm cũ của anh.

Thầy chủ nhiệm của tôi bảo:

- Em là Trà phải không?

Tôi chưa kịp nói gì thì lũ bạn đã nhao nhao:

- Tên tò rồi thầy ơi! Đây là Sương. Còn đây mới là Trà thầy ạ!

Trong tiếng cười của cả lớp có tiếng cười của tôi. Hơi ghen. Hồi trống trường gióng lên. Tôi bỗng thấy lạnh hết xương sống. Lớp 10B2 năm nay ai là tôi của một Sương ngày đó? Có một cô bé tóc chấm lưng, cũng có một nốt ruồi dưới tai trái đang đứng trong hàng. Diệp bảo: “Giống Sương chưa kìa!”. Tôi cười, thấy cô bé kia đáng yêu quá. Trong cái bờ ngõ của cô bé ấy, tôi đọc được cả một sự tự tin trong cái nhìn của cô. Phải! Cô bé ấy giống tôi song cô bé ấy hơn tôi nhiều ở cái nhìn tự tin mà hồi tôi bằng cô bé ấy, tôi không có được. Cũng phải thôi, năm nay điểm chuẩn vào 10 của trường tôi là 67,5 điểm mà. Trong khi ngày tôi thi vào điểm chuẩn chỉ 13 là cao nhất. Có phải những kỳ thi đã khiến cho người ta tự tin hơn chăng?

Tôi đi vào lớp của tôi ngày tôi còn học lớp 10. Bàn ghế vẫn thế. Chỗ của tôi vẫn còn tên một người. Hồi ấy sao mình mơ mộng thế? Có một câu thơ vụt qua trong trí nhớ của tôi.

Ngơ ngác chưa kìa cô bé lớp mười.

*Sao đôi mắt cô long lanh đến thế.
Cô có nghe trống trường kể lễ
Về ba mùa hoa trước mắt cô không?*

Vậy mà đã ba mùa thu đi qua, mùa thu thứ tư tôi đã là sinh viên, nhìn lại ba mùa thu trước, cứ bồi hồi quá đổi.

Tôi đứng trên cửa sổ, nhìn xuống đường phố. Bỗng thót lòng khi thấy Hạnh đứng một mình. Tôi xuống gặp Hạnh:

- Lớp mày đâu?

- Chưa có ma nào đến cả?

Giọng Hạnh như sắp khóc. Tôi xiết nhẹ bàn tay của Hạnh:

- Vào đây cùng lớp tao.

Hạnh thở dài.

*

Lúc về, tôi bảo Phương:

- Lớp mình giỏi nhỉ. Đỗ đại học hết.

Phương thở dài.

- Đâu có! Hơn chục đứa trượt. Song hôm nay vì không muốn mất vui cho nên...

Tôi sưng người. Phương lại bảo nhỏ:

- Hôm rồi tao gặp cái Ánh Ngọc trong Đại Đồng Centropell. Nó bây giờ làm vũ nữ rồi.

Tôi nhìn qua, thấy Ngọc chẳng có vẻ gì là vũ nữ. Cũng vẫn là bộ đồng phục và cái tính e thẹn, hay ngượng. Tôi thở dài. Bỗng ghét Phương và không tin lời Phương nói. Cho dù hôm nọ đến vũ trường, tôi cũng đã gặp Ngọc song tôi vẫn nghĩ Ngọc không phải tới vũ trường để làm kỹ nữ.

Có những chiếc lá bị gió đưa đi nên không rụng được về gốc khi mùa thu tới. Cũng chẳng trách được. Tôi bỗng lại thấy mình của những ngày lớp 10 khi lần giữa học sinh đang tan trường về. Bỗng thấy vui quá đổi và một chút gì như hoang mang của một cô bé trước bao điều mới lạ còn phía trước...

Độc thoại với cánh đồng

Tôi về quê. Gọi là quê chứ nơi tôi về chỉ cách Hà Nội chưa đầy 50 cây số. Chú Quang xếp cho tôi ở riêng một căn phòng và nghiêm cấm ba đứa con trai của chú vào phòng tôi. Chú bảo: “Để chị Uyên học, hiểu không?”. Bà nội tôi đã già, mà người già thì thường hay lẫn cấn. Chú Quang cũng cấm bà luôn. Cô Phương - vợ chú - đã dọn dẹp sạch sẽ căn phòng, lắp đèn nê ông, quạt

điện và cả tivi, đài đóm đủ cả. Tôi cảm thấy ngại khùng khiếp. Nhà trên, chú và cô Phương cùng bà nội với 3 đứa con trai là Minh, Chính, Đại bây giờ chúc rúc lại. Đèn thì là đèn vàng. Tivi, đài đóm, quạt điện chuyển hết vào phòng tôi rồi, lấy đâu cho nhà trên.

Tôi bày tỏ ý kiến thì chú quát:

- Vậy cô có nghe lời tôi không? Bây giờ cô chuẩn bị thi đại học hay là nhà tôi thi đây? Nếu cô biết ngại thì hãy cố gắng mà học. Đừng có mà ló xó. Cô đỗ đại học thì không những họ Đặng nhà ta mà còn là cả làng này được tiếng đấy.

Ở làng tôi, tui trẻ con không có trường cấp 2 để học tiếp. Muốn học lại phải đi phà sang bên kia sông. Ở làng bên kia mới có trường cấp 2. Và cấp 3 thì lại phải lên huyện mới có.

Chỉ cách Hà Nội chưa đầy 50 cây số thôi mà mọi cái đã thật khác. Tui trẻ con muốn đi học nhưng người lớn lại lười đưa đi. Qua phà kia mà! Vả lại, làng tôi và làng bên kia sẵn đã có những mối hiềm khích. Trai gái hai làng gặp nhau là sẵn sàng “soi” nhau và va chạm ngay. Làng tôi lớn nhất là họ Đặng. Bố tôi lại làm chức lớn trên Hà Nội cho nên cả họ được nhờ, cả làng được nhờ.

Căn phòng tôi ở vốn là phòng của 3 đứa Minh - Chính - Đại và bà nội. Căn phòng rộng đến 20 m², mái ngói, nền xi măng bóng.

Nền xi măng là mới, chú Quang đổ nhanh ngay sau khi bố tôi gửi thư về quê báo việc tôi về đây để ôn thi đại học.

Năm nay, tôi định thi Đại học Sư phạm Ngoại ngữ và Đại học Luật Hà Nội. Tôi vẫn muốn vào Sư phạm Ngoại ngữ hơn.

- Uyển, ra ăn cơm đi cháu!

Cô Phương vào tận nơi gọi. Tôi xếp lại những đồ dùng mang từ Hà Nội xuống lại một chỗ rồi vội vã ra ngay.

Bữa cơm khá thịnh soạn. Có thịt gà, trứng ốp la, thịt lợn... do chính tay chú Quang làm. Cơm cũng là cơm gạo tám. Tôi ăn, phát hiện ra những cái lờ mờ mắt kín đáo của chú Quang dành cho đôi đứa của 3 đứa Minh, Chính và Đại những khi đôi đứa đi sai địa chỉ. Tôi ăn vội để xin về phòng trước với ý nghĩ: “Như thế sẽ tốt hơn cho 3 đứa em con chú”.

Chú Quang không chịu.

- Ăn đi cháu! Ăn để mà lấy sức học chứ!

Rồi cả sữa tươi, hoa quả nữa.

Ba đứa con của chú cứ cách nhau 2 tuổi một. Thằng Minh 14, thằng Chính 12, thằng Đại 10. Đứa nào cũng tóc hoe vàng, đen nhẻm và khắng khiu. Cô Phương thì sồ sề. Chẳng phải cô béo, cô chẳng khác gì chiếc váy ướt phơi ngày trời mưa, bèo nhèo và nhóc nheo đến se lòng.

Chú Quang là trưởng thôn, đại diện thôn Đặng Chi Đặng Mai. Làng có cả thảy 3 thôn. Thôn Đặng Chi Đặng Hoàng ở dưới và thôn Phan Chi Phan Hải ở giữa. Trong thôn Đặng Chi Đặng Mai toàn họ hàng cả, nhưng chú Quang và bố tôi là con vợ cả, các cô chú khác là con vợ hai, vợ ba, vợ tư của ông nội tôi và là cháu vợ hai vợ ba vợ tư của cụ nội tôi. Đại loại rất là lằng nhằng. Tôi đọc gia phả mà cứ loạn cả óc. Tôi là con gái, lẽ ra không được ưu tiên thế này đâu nếu như bố tôi chẳng làm to ở Hà Nội và tôi chẳng phải đứa duy nhất trong làng chuẩn bị thi đại học.

Chú Quang đích thân pha nước và bung xuống phòng tôi. Chú bảo:

- Nước trà thượng hạng đấy!

Tôi nhấp một chút trà thượng hạng. Chú bảo:

- Phải cố gắng học cháu ạ! Đừng để mất mặt họ nhà ta, chi Đặng Mai nhà ta và cả làng ta. Năm trước làng bên kia cũng có một đứa học lên tú tài. May thay năm vừa rồi nó trượt đại học. Như vậy là trời giúp ta đấy!

Tôi chẳng biết khi thi đại học trời có giúp cho làng bên kia sông như đã giúp cho làng tôi năm trước không nữa. Song có một điều tôi chắc chắn: Chú Quang đang là người chịu trách nhiệm nặng nhất trong việc tôi thi đỗ hay trượt lần này.

Hôm tôi vừa về, chú Quang và cả làng họp nhau lại ở đình làng, ngả thịt một con trâu ra làm tiệc cầu trời khấn Phật và thành hoàng làng gì đó. Hôm ấy như mít tinh vậy. Mọi người đều rất trông đợi.

- Chào chị Uyển!

- Cháu chào bà.

- Ấy chết, chị đừng chào thế, em là em của chị mà! Thế ông trẻ không nói với chị sao? Em là con của mợ tư mà mợ tư lại là con dâu của cụ Chín Côn. Cụ chín Côn với cụ cả tức là ông nội của chị là anh em.

Tôi nghe một bà già chừng 60 tuổi nói một thôi một hồi về nguồn gốc dây mơ họ hàng mà choáng. Thực tôi chẳng thể hiểu hết.

Tôi về quê lần này là lần thứ bảy, song cũng chẳng thể nào nắm hết được mọi người. Thường là rất khó xưng hô.

Suốt từ hôm tôi về cho đến nay, miếu Thành hoàng luôn đồ hương. Thậm chí có nhà còn ăn chay trường để cầu cho tôi. Tôi càng thấy lo hơn, cắm đầu cắm cổ vào học. Trường Đại học Sư phạm Ngoại ngữ thi mùa 1 và mùa 2 tháng 7. Tôi thi khoa Anh. Còn Đại học Luật thi vào mùa 4 và mùa 5 tháng 7, tôi thi vào khoa Luật Tư pháp. Cả hai trường đều nặng. Năm nay có khoảng một triệu tư lượt thí sinh. Tôi đọc báo thấy năm nay Bưu chính viễn thông, Luật, Sư phạm, Lâm nghiệp... tăng vọt số lượng thí sinh đăng đơn. Như vậy có nghĩa là tôi phải cực kỳ cố gắng.

*

Bố gửi thư về bảo tôi:

“Con gái ngoan, sự yên tĩnh của đồng quê có thể làm con buồn nhưng con phải cố gắng sử dụng sự yên tĩnh ấy cho việc học của mình. Con cần phải đỗ đại học, con hiểu không?...”. Tôi hiểu. Trong cơ quan của bố, con của các cô bác làm cùng ai cũng đỗ đại học hết. Chẳng có ai trượt cả. Bố bảo: “Bố không muốn con gái của một vị quan chức nhà nước như con lại là một trong số những thí sinh thi trượt. Bố đã tạo điều kiện cho con đến thế rồi. Con đừng để bố thất vọng và xấu hổ với mọi người”.

Áp lực nặng hơn bao giờ hết khi anh Hiền gửi thư cho tôi. Anh bảo: “Anh điên quá! Anh vừa đâm vỡ mồm thằng Hà khi nó bảo rằng em sẽ thi trượt vì em chẳng bao giờ tập trung học

được. Tính em hay cả nghĩ...”.

Anh Hiền là người gần gũi nhất, anh hiểu tôi hay nghĩ ngợi thế nào và việc đưa tôi về quê để học ôn thi là từ anh. Anh đề xuất với bố tôi như vậy ngay sau khi tôi thi xong tú tài.

Mọi người đều nghĩ ở đây yên tĩnh hơn.

*

Căn phòng tôi ở có một cái cửa sổ nhìn ra cánh đồng mênh mông bát ngát. Đêm đêm, mùi đất bay vào khiến tôi có cảm giác rất dễ chịu. Chẳng hiểu sao tôi yêu mùi đất đến thế. Mùi đất luôn ám ảnh trong mỗi câu thơ tôi viết tập tễng. Đó là những bài thơ về đồng quê. Thơ tôi giản đơn vụng dại lắm. Từ hôm về đây, tôi đã chẳng làm thơ nữa. Tôi chỉ chú ý đầu vào học, học và học. Có quá nhiều người nhìn vào tôi, nhìn và kỳ vọng. Tôi phải học để đáp lại mọi người. Thơ chỉ làm thay cho những độc thoại. Còn như bây giờ, tôi có nhiều sự quan tâm thế này kia mà.

- Cháu phải thật cố gắng nghe chưa. Hôm qua chú có nghe rằng làng bên kia sông năm nay cũng có một đứa thi đại học. Cháu không được để thua nghe chưa?

*

Từ ngày tôi về, Minh, Chính và Đại không dám gần tôi do lệnh cấm của bố nó. Hôm qua, cu Đại bị chú Quang đánh chảy máu mũi, gãy hai cái răng chỉ vì chui vào phòng tôi. Còn cả ba đứa thì hơi một tí là “ăn mắng”. Chú Quang không cho bọn nó hát hay làm một cái gì đó ầm lên. Nhìn ba đứa chơi đùa một cách khó khăn, tôi buồn lắm. Lúc tôi ra đùa cùng, tụi nó liền lảng ra chỗ khác ngay. Thằng Minh thật thà nói:

- Chị Uyển đừng đến gần bọn em. Bố em nhìn thấy bố sẽ đánh em.

Cu Đại còn thật hơn nữa:

- Bao giờ chị về Hà Nội?

*

Đêm. Cánh đồng ngào ngạt hương đất. Chú Quang vào, lại nói:

- Từ trước tới nay làng mình chưa có ai vào được đại học, bây giờ cháu phải...

Đêm ấy tôi nằm mơ thấy những gương mặt nhập nhòa và tai ù lên với những câu nói của mọi người. Cũng may, tôi kịp nhận ra mùi đất của cánh đồng...

Hà Nội tháng 6 năm 1999

Bóng một người qua

Cuốn lưu bút mới hai năm thôi mà giấy đã ố vàng. Nhà Lan Anh ngay gần sông Hồng, đất ẩm, giấy ố vàng cũng là phải. Có những dòng chữ đã không còn nhìn ra được nữa. Song Lan Anh vẫn nhớ như in dòng chữ đó viết gì. Chỗ này này, Nguyệt viết: “Hãy luôn phải biết giữ mình, giữ con

người mình, giữ bản chất mình, Lan Anh nhé! Và phải biết rõ vị trí của mình ở đâu để ứng xử với những mối quan hệ...". Lan Anh vẫn nhớ, dù đó là những dòng chữ đã mờ hẳn rồi.

Bỗng Lan Anh nhú mào. Có một trang viết đã mờ, chữ chỉ còn các nét rời rạc. Tại sao Lan Anh không nhớ nổi đó là trang viết của ai. Lan Anh cũng căng mắt nhìn. Chỉ có một số chữ còn cứu vãn nổi bằng mắt thường thôi. Đại loại là: "Lan Anh... Cám ơn những ngày... Tổ tiếc quá cái thời bọn mình... Mà thôi, tiếc thì mọi cái cũng đã qua rồi... Không thể quay lại được nữa... Tổ nhớ ấy nhất... Địa chỉ... tổ 41 Bách khoa... Bạn của ấy...".

K.K là ai? Lan Anh không sao dịch tiếp được nữa. Chữ đã mờ hết rồi. K.K?

Lớp 12A7 ngày ấy có 43 học sinh. Lớp học trên tầng 2, ngay sát cầu thang khu nhà B. Lan Anh còn nhớ, nhớ rất rõ rằng đi bộ từ cửa lớp xuống nhà để xe là 114 bước. Phòng học nhìn ra Hồ Tây, Lan Anh còn nhớ những trưa hè, gió thổi vào miên man. Hình như mùi tanh tanh của cá trong cơn gió lại dậy lên trong nỗi nhớ của Lan Anh bây giờ. Lan Anh còn nhớ cả những chiều đông, sương tràn cả vào trong lớp học. Những khuôn mặt liên tục dần hiện về trong trí nhớ của Lan Anh: Nguyệt, Thủy, Oanh, Dương, Chi, Quân, Khánh,... còn K.K? K.K là ai nhỉ? Sao Lan Anh chẳng nhớ nổi nhỉ? Là Khôi? Khải? Kiên? Kim? Khánh? Không! Chẳng phải họ. Thế K.K là ai? Là ai?

*

Lan Anh bấm chuông. Một lát, Nguyệt ra:

- Chà, hôm nay rỗng ghé nhà tôm đấy! Con ôn, sao mất mặt lâu thế! Hay lại có anh nào rồi?

Lan Anh đẩy xe vào:

- Khỉ! Tao mệt thế này không đỡ giùm cái xe còn kêu nổi gì. Anh! Có mà anh ách ấy!

- Thôi nào bé con, đưa anh ách dắt xe cho.

Hai đứa cười khanh khách. Cũng lâu rồi Lan Anh chưa qua nhà Nguyệt. Ngày xưa hai đứa chơi thân với nhau lắm song bây giờ mỗi đứa đều có những mối quan hệ, mối quan tâm khác chứ đâu phải như xưa.

- Tao qua mào cũng là bởi có chuyện này. Lan Anh nói rồi đưa lưu bút của mình ra.

*

Họp lớp, chỉ có hơn phân nửa lớp về. Hôm bế giảng, cộng ngày sinh nhật của cả lớp rồi chia ra được ngày 24 cộng tháng và cũng chia ra được 6. Vậy là lấy 24 tháng 6 làm ngày họp lớp. Mấy đứa con trai hát lại cái bài hôm bế giảng hát. Đó là bài "*Hạt cơm trên khóe mép*" phổ ra từ nhạc bài "*Giọt sương trên mí mắt*" của NS Thanh Tùng. Lan Anh lẩm bẩm hát theo: "*Hạt cơm trên khóe mép là nụ cười, nụ cười ngày xưa... Ăn đâu có biết, một hạt đậu trên môi, hạt cơm trên khóe mép...*". Sống mũi cay sè.

Nguyệt huých:

- Đi tìm tung tích của K.K đi chứ còn ngồi đấy à?

Cả hai đứa chạy khắp các chỗ ngồi, vung tay vung chân mô tả. Một lúc sau, gặp lại, Nguyệt nhún vai.

Lan Anh bước ra giữa vòng tròn bạn bè. Giọng cô run lên:

- Thừa các bạn, vậy là chúng ta lại gặp nhau sau 2 năm xa cách. Lan Anh thực sự cũng như các bạn, Lan Anh rất xúc động. Nhưng có một chuyện mà bây giờ Lan Anh muốn nói. Đó là Lan Anh tình cờ đọc được một trang viết ký tên K.K trong lưu bút của Lan Anh nhưng không sao nhớ nổi đó là trang viết của ai trong số 43 thành viên của lớp 12A7.

Lan Anh khóc. Cô vốn là lớp trưởng của lớp. Mà lớp trưởng có nghĩa là người nắm rõ nhất về nhân sự dưới tay mình. Vậy mà,...

- K.K là ai nhỉ? Lớp mình có ai tên là K.K nhỉ.

- Lại ở tổ 41 Bách khoa. Lớp mình ai ở Bách khoa nhỉ?

- K.K ở nhóm nào?

- K.K ngồi bàn mấy, tổ mấy...

Cứ thế cả lớp nhao nhao lên. Lan Anh vẫn ôm mặt. 3 năm làm lớp trưởng, Lan Anh đối xử và quan tâm tới lớp rất nhiều. Lan Anh quen được mọi người ca ngợi là một lớp trưởng lý tưởng. Nếu 12A7 không có Lan Anh thì hẳn là lớp sẽ giống như cái ruộng nứt nẻ. 43 đứa thôi mà đã phân thành 11 nhóm rồi. 11 nhóm nhỏ ấy lại quy vào 4 tầng lớp chính. Tầng lớp quý tộc tiêu tiền như rác, tầng lớp lãng mạn suốt ngày ra nhà Bát Giác sau trường làm đám ma cho những con cá Hồ Tây chết nổi lênh phênh do nước hồ ô nhiễm, tầng lớp găngxtơ coi chuyện đua xe đánh nhau là thú vui. Và tầng lớp cuối cùng, tầng lớp nhà nghèo, tầng lớp còn lại của lớp 12A7, họ sống vờ vật lất phất và chẳng bao giờ tham gia các hoạt động ngoại khóa của lớp. Có thể K.K nằm trong tầng lớp đó chẳng? Có thể lắm!

- Đừng khóc nữa, Lan Anh.

Một người bạn đưa Lan Anh chiếc khăn giấy. Lan Anh nói trong nước mắt rồi nói trong tiếng nấc:

- Tớ tồi quá! Tớ là lớp trưởng vô tình. Học với nhau 3 năm vậy mà tớ không nắm...

Người bạn này lắc đầu:

- Kim Khâu không hề nghĩ Lan Anh là một lớp trưởng vô tình.

Lan Anh nhú mào.

- Kim Khâu? Kiệt nói gì Lan Anh không hiểu.

Kiệt - tên người bạn ấy - mỉm cười:

- Thế Lan Anh quên một câu khuyên của Lan Anh dành cho Kiệt rồi à: "Hãy cứ là cái kim khâu đi, từng mũi kim một, đâu cứ là kim máy. Mọi việc đâu khắc có đó. Hãy thận trọng và chắc chắn trong mỗi bước đi".

Lan Anh nhú mào nghĩ mãi cũng không sao nhớ nổi mình đã khuyên Kiệt câu đó hồi nào? Ở lớp, Kiệt là học sinh thuộc tầng lớp thứ tư - nhà nghèo. Kiệt sống nhạt nhòa lắm. Ban nãy khi vừa tới tập trung để họp lớp, Lan Anh cũng không sao nhớ nổi tên của Kiệt. Mãi sau, nhờ có Thủy, Lan Anh mới nhớ tên. Ngày xưa, Kiệt ngồi cạnh Thủy mà. Cũng ban nãy, Thủy bảo: "Tao nhớ tên nó là bởi tên nó là lạ tai chứ chẳng phải vì ngồi cạnh nhau suốt 3 năm".

Suốt 3 năm, Kiệt là cái chấm mờ nhỏ giữa 42 ngôi sao sáng nhấp nháy của lớp 12A7. Kiệt không kể lại thì Lan Anh cũng chẳng biết được rằng trước đây Lan Anh hay giảng bài cho Kiệt. Thực ra thì Kiệt không phải là người duy nhất mà Lan Anh đã giảng bài cho. Kiệt bảo:

- Hồi đó Lan Anh hay gọi đầu bằng nước gọi đầu Étsensồ, mỗi khi ngồi cạnh Kiệt giảng bài cho Kiệt, Kiệt đều ngửi thấy mùi đó. Kiệt hỏi mới biết đây là dầu gội đầu Étsensồ.

Lan Anh phì cười:

- Étchentơ chứ không phải Étsensồ. Phát âm cũng sai.

Kiệt cười.

- Kiệt là Étchentơ nhưng ngày ấy Kiệt bảo Étsensồ cho nên bây giờ thì nó cũng vẫn là Étsensồ. Một Étsensồ của riêng Kiệt thôi.

Và Lan Anh mới dần nhớ ra. Phải rồi, ngày ấy Kiệt học tiếng Anh kém lắm. Đến cả “So do I” còn không dịch nổi. Lan Anh hay được Kiệt nhờ giảng bài khóa, hội thoại, từ mới suốt.

- Thế bây giờ Kiệt học trường nào rồi?

- Kiệt đang học Luật Kinh tế và học thêm Đại học Ngoại ngữ dưới Thanh Xuân.

- Á à! Kiệt học kém tiếng Anh lắm kia mà!

- Kiệt là cái Kim Khâu mà Lan Anh. Kiệt đã đi từng mũi kim một và bây giờ sắp khâu được một cái bằng Cử nhân Anh văn rồi.

Lan Anh trêu mếu nhìn cậu bạn. Thấy Kiệt lớn một cách lạ thường giữa đám bạn cùng tuổi xung quanh. Cái đó gọi là bản lĩnh!

- Trang lưu bút của Kiệt viết ký tên Kim Khâu, thảo nào Lan Anh chẳng nhớ được là phải.

- Không phải đâu - Kiệt nói - mà là 3 năm trung học, Kiệt chỉ là cái bóng mờ nhạt. Kiệt đã tiếc nhiều lắm khi mình đã không trọn vẹn suốt 3 năm ấy.

Cả Kiệt và Lan Anh cùng im lặng. Có một cơn gió mát vừa thoảng qua...

Học sinh thành phố

Kể từ lúc cha tôi thông báo gia đình sẽ chuyển vào thành phố đến lúc tôi trở thành học sinh thành phố thứ thiệt chỉ có một tháng. Hôm khai giảng, mẹ tôi giành hẳn một buổi tối hôm trước để chuẩn bị cho tôi cả về vật chất lẫn tinh thần. Cái áo tôi đang mặc cũng đặc sệt “chất thành phố”. Ngay cả đến quần Jeans. Chỉ thị của cha tôi là “100% thành phố”. Ông không muốn tôi, đứa con trai độc nhất của ông, còn dấu vết dù chỉ một chút hơi hướm quê mùa. Cha tôi bảo: “Phải vứt hết những gì thuộc thành phần nông thôn trong con người. Phải trở thành người của thành phố”. Và để chứng thực lời nói đó, cha tôi mua cả một lò quần áo lòe loẹt cho cả tôi và ông mặc. Gia đình tôi khá giả. Hồi ở quê, nhà tôi giàu nhất nhì thị xã. Bây giờ lên thành phố, cái

tiếng giàu có đã thành khá giả. Dân thành phố quá giàu.

Lần đầu tiên đi dự một cái lễ khai giảng thành phố, tôi lo âu vô cùng. Cái lo âu ấy phát xuất từ những bộn bề chuẩn bị của cha mẹ tôi dành cho tôi. Hôm khai giảng, tôi cố tỏ ra phớt đời, kiêu hãnh để giống dân thành phố như cha tôi bảo nhưng chẳng hiểu sao, đến lúc hát quốc ca tôi lại quên khuấy tất cả. Tôi hát rất to át cả tiếng hát trong loa. Bạn bè xung quanh mắt tròn mắt dẹt nhìn tôi rồi phá lên cười. Cười rất nhiều. Tôi cứ đỏ dừ cả mặt. Đã thế, thầy chủ nhiệm của tôi còn bắt tôi viết bản kiểm điểm vì tôi gây mất trật tự trong khi chào cờ. Bài học đầu tiên tôi học được ở thành phố đó là “trong khi chào cờ không được gây mất trật tự bằng cách hát quốc ca quá to”.

Trường tôi là trường chuyên, lớp tôi là lớp chọn. Cha tôi bảo: “Ở đây người ta dùng kỷ luật thép đấy! Mà có như vậy trường mới được gọi là mũi nhọn của ngành giáo dục chứ”.

Ở trong trường, cái gì thầy cô giáo cũng cho là mũi nhọn. Cơ hồ như trường là một quả mít với vô số mũi nhọn vậy. Tôi đem suy nghĩ ấy viết vào thư và gửi cho bé Ti ở quê. Mấy hôm sau bé Ti gửi thư lên bảo tôi rằng ở dưới quê cũng có rất nhiều quả mít. Mùa này, mít bắt đầu chín, lúc nào anh nhớ về ăn.

Lớp tôi có 28 học sinh. Hóa ra cũng chẳng phải là người thành phố hết. Ngoài tôi ở dưới thị xã lên còn có Giang ở Huế, Thanh ở Hải Phòng và Hà bên Sài Đồng ngày ngày đạp xe lên trường học. Giang ra đây theo gia đình. Bố của Giang công tác theo hợp đồng ba năm. Thanh cũng như tôi, chuyển nhà lên thành phố. Còn Hà thì nhà vẫn ở Sài Đồng ngày ngày đạp xe đến gần hai chục cây số để lên trường.

Hà bảo cả nhà chỉ còn mình Hà được đi học, cha mẹ Hà muốn Hà học thật giỏi cho nên...

Tôi ở lớp chơi thân với ba đứa ấy. Tụi lớp gọi chúng tôi là “tứ quái biên thù”, ý rằng chúng tôi từ những nơi xa trở lại đây học. Tôi chẳng có ý kiến. Giang chỉ cười, còn Thanh thích. Riêng Hà thì ghét cách gọi ấy. Ở trong lớp, tụi con trai thích Giang nhất. Giang xinh xắn, ăn nói có duyên. Con gái Huế có khác. Thanh thì không được ưa cho lắm. Tụi con trai bảo: “Nó toang toác và nóng nảy, thô lỗ nữa”. Thanh bảo: “Con gái Hải Phòng tụi tao đứa nào cũng vậy. Bộc tuệch bộc toác, cái gì cũng xối và thẳng”. Tôi cũng biết thế cho nên tôi quý cái Thanh nhất trong bọn. Riêng Hà, tụi con trai có đứa thích có đứa ghét. Tụi con trai đeo kính cận thì ghét, còn tụi con trai đeo kính đen, xanh, đỏ, tím, tía thì thích. Hà chơi với tụi con trai ấy rất thân. Chỉ sau một tháng, nó đã không phải đi xe đạp đi học nữa. Một thằng lớp dưới thường đến đón đưa Hà. Tụi lớp tôi kháo nhau: “Cái Hà và chicken boy của nó hôm trung thu đi chơi trắng đêm với nhau bên phố nhà nghỉ ở Gia Lâm”. Tôi hỏi Hà. Nó lắc đầu cười và bảo: “Chấp làm gì lũ nhiều chuyện ấy. Tuần mà còn hỏi nữa là Hà cho Tuấn de luôn đấy!”. Tôi không hỏi nữa. Nhưng Thanh thì khác. Hôm đó bốn đứa đi ăn nem chua nướng trên phố Hàng Bạc, Thanh và Hà cãi nhau lớn, thậm chí còn thề sẽ không thềm chơi với nhau nữa. Giang buồn và khóc. Tôi - thằng con trai duy nhất trong bọn chỉ biết im lặng. Chuyện là thế này, Thanh hỏi Hà như tôi đã từng hỏi Hà vụ trung thu. Hà cũng gạt đi. Thanh bảo:

- Mấy đứa mình chơi thân với nhau tao mới nói thật chứ mày với thằng Nguyên mà yêu nhau thì lỗ lắm. Nó mới học lớp 11, kém mình đến cả một lớp kia mà!

Hà cho rằng Thanh quá nhiều chuyện. Và thế là cãi nhau.

Hà yêu Nguyên, cái thằng mà ở lớp tụi tôi gọi là chicken boy của Hà. Hai đứa vẫn cặp kè suốt cả học kỳ 1 năm lớp 12. Tôi sợ mất Hà nên chẳng nói gì.

Vả lại, khi Hà nói: “Đây là một của học sinh thành phố” thì tôi hoàn toàn im lặng. Có lúc còn nghĩ đến chị Lê - sinh viên trường Ngoại ngữ, nhà cạnh nhà tôi.

Ở lớp tôi còn có Thảo. Thảo là học sinh thành phố nguyên chất. Thảo nhẹ nhàng và dễ gần. Thanh bảo tôi: “Cái Thảo có ý với Tuấn đấy. Cùng là con gái, tôi hiểu”. Thanh hiểu và tôi cũng hiểu. Hà cũng biết chuyện, Hà nói:

“Ở thành phố, lớp 12 là phải yêu rồi”. Giang nghe chỉ im lặng. Tính Giang trầm. Huế mà! Nhưng tôi còn bé Ti. Hồi còn học lớp 10 ở quê, cha tôi và cha của bé Ti đã đính ước ngầm với nhau, định là khi tôi ra trường làm lễ cưới. Cũng buồn buồn.

Ở quê tôi, 18 tuổi đã rậm rịch cưới xin rồi. Đất lề quê thói mà. Tôi đem việc Thảo ra kể với cha tôi, và trình bày cả việc bé Ti, cha tôi bảo: “Hãy quên đi chuyện quê mùa ấy. Nếu muốn, con hãy cứ yêu cho đậm chất dân thành phố hơn nữa”.

Tôi nghe theo cha tôi và năng lên nhà Thảo. Thanh và Hà nghiêm nhiên trở thành tả hữu quân sư của tôi, còn Giang thì chỉ đứng ngoài cuộc. Có lần, tôi bắt gặp Giang tha thẩn trên đường Phan Đình Phùng. Con đường ấy tôi và Giang vẫn thường đi. Giang hay viện cớ này cớ nọ để từ chối đi chơi với tôi. Thanh bảo: “Nó đang tương tư ai đấy thôi”. Tôi hỏi Giang. Giang bỗng òa khóc. Tôi lúng túng. Giang bảo: “Không có gì đâu”. Tôi cũng cố coi là không có gì.

Có một hôm, Hà đến lớp với khuôn mặt thất thểu, lo âu. Trông xanh xao lắm.

Thanh bảo tôi hỏi Hà bởi đã lâu Thanh và Hà không giao tiếp. Tôi hỏi thì Hà tránh. Mãi sau, Hà mới bảo tôi rằng nó với Nguyên chia tay. Lúc nó nói, nó khóc. Thanh biết chuyện xuống làm um lên ở lớp thẳng Nguyên và thủ thủ với Hà. Tui nó hòa lại, tôi cũng mừng. Nhưng cũng chẳng mừng được lâu. Được một tuần Hà lại cặp với Vũ - một tay chơi khét tiếng ở trường TP. Thanh lại làm ầm lên. Hai đứa lại cãi nhau. Lần này, Thanh nói quá lên. Thanh bảo:

- Dù gì thì mình cũng là dân quê. Đừng “dân chơi” như thế kéo rồi ngã đau lắm!

Hà òa khóc. Rồi mặt nó đanh lại:

- Không! Tao không là dân quê, dù thế nào cũng không phải.

Thanh nói với tôi: “Cái Hà biến chất rồi! Nó từ chối nguồn gốc mà”.

Tôi đem kể với cha tôi. Cha tôi chỉ thở dài. Rồi ông bảo: “Không phải chỉ có Hà mà cả chúng ta nữa. Tất cả đều cố giấu đi cái bản chất quê. Là dân quê nhục lắm. Dù giàu đến mấy cũng chỉ là anh nông dân thôi. Thằng bơm xe thành phố cũng còn khinh mình”.

Và cha tôi kể chuyện ngày trước cha tôi lên thành phố, bị thằng bơm xe chửi là dân quê mùa mà cũng đòi đi Cub. Câu nói đó xoáy vào tâm can cha tôi. Và hôm nay là kết quả của những chuỗi ngày âm thầm mặc cảm của cha tôi. Ông không muốn tôi bị coi là cái anh nông dân. Ông còn bắt tôi phải thề trước bàn thờ rằng luôn coi mình là dân thành phố.

Rồi năm học lớp 12 cũng đi qua. Giang trở vào Huế, đến kỳ thi đại học Giang mới ra. Nó thi vào Đại học Sân khấu Điện ảnh. Thanh thi Đại học Khoa học xã hội & Nhân văn, Hà thôi học và biến mất. Còn tôi thi Ngoại thương.

*

Tháng 10, chúng tôi tụ lại ở hàng sữa chua cạnh trường. Giang, Thanh và tôi. Còn Hà thì không thấy. Chúng tôi kéo nhau qua cầu Chương Dương sang Sài Đồng tìm. Cha của Hà bảo: “Bác coi như không có nó nữa”. Mẹ Hà khóc: “Nó đi làm vũ nữ rồi”. Thanh thở dài: “Phải, cái Hà có tư tưởng từ chối nguồn gốc từ hồi phổ thông còn gì”. Tôi buồn. Tự dưng nhớ bé Ti và quê. Giờ bé Ti có lẽ bắt đầu lên lớp 11. Thử trước, bé Ti nói lớp 12, bé Ti cũng sẽ lên Hà Nội học. Không biết bé Ti có giống tôi và Hà không nữa. Đâm lo.

Thảo cũng đã có người yêu. Tôi thất bại cũng là bởi tôi hay chạy theo cái gọi là dân thành phố.

Cha tôi bây giờ hay buồn vô cớ. Mẹ bảo: “Làm dân thành phố khó thật. Cái cốt lõi vẫn là cái anh nông dân”. Tôi chẳng nói gì. Nông dân và thành thị tưởng chỉ khoác cái áo, cái quần lên là được nhưng cha tôi đã lầm, tôi - Hà cũng lầm cả. Có mỗi Thanh là không. Giang bảo: “Rửa từ giờ Tuấn là người chi?”. Tôi bảo: “Người nông thôn”. Giang cười: “Bắt đầu từ khi mô?”. Tôi nói: “Từ khi gặp Giang...”. Giang đấm tôi thùm thụp. Thanh bảo: “Mình đi tìm Hà đi!”. Tôi và Giang cùng gật đầu.

Đã một năm qua rồi, cũng chẳng biết giờ cha tôi đã ổn định được nhà cửa khi về lại dưới quê chưa nữa. Chắc là rồi, bởi sinh nhật tôi sắp đến, cha tôi - mẹ tôi và hàng xóm láng giềng đã chuẩn bị làm tiệc sinh nhật cho tôi ở quê mà!

Tư lự 2000

Tư lự 1.

Tất cả đều được bắt đầu từ trận thua thảm hại của gã với cô bé mang bí danh Băng Sơn Mỹ Nhân. Gã thua không phải vì gã thua mà là con Ericsson 337 của gã thua con Startac X của Băng Sơn Mỹ Nhân. Trận bom tin nhắn ấy đã khiến con Ericsson 337 lần đầu tiên nhận được 120 tin/ngày và dĩ nhiên, máy bị treo: Messages Not To Send. Ngay tối đó, nhóm 09022 họp lại. Đây là nhóm những kẻ dùng di động có số đầu là 09022 để phân biệt với các nhóm 09021; 09023; 0906 (TP.HCM); 0904 (thuê bao) trong cùng dòng Mobilephone.

Gã nói:

- Tôi bị bom tin, tôi cần bà con giúp đỡ. Kẻ thù thuộc dòng 09021.

Một đứa số 9509 nói:

- Nhóm đó thủ lĩnh là Alice phải không?

Mấy đứa khác đáp “phải”. Thằng cận thư ký nhóm tra số nói:

- Nhóm mình và nhóm 09021 của Alice va chạm 12 lần trong đó mình thắng 6 lần, thua 6 lần.

Gã rầu rầu:

- Và lần này là lần thứ 7. Mình thua 6-7.

Một đứa khác rụt rè:

- Không phải! Đây là lần thứ 8. Mình cũng bị thua: 6-8!

Ali trưởng nhóm đập bàn:

- Bậy thật! Chỉ có thể để thua tụi 09023 hay 09024 chứ không thể thua bọn 09021 được. Tụi nó già nua hơn bọn mình kia mà! Đẳng! Nói ngay, cậu thua số máy nào?

Gã đáp:

- Băng Sơn Mỹ Nhân, số máy 09021737...

Ali hô hào:

- Lệnh tổng công kích số máy này từ hôm nay.

Tư lự 2

Dưới đây là chuyện một gã khác.

Gã phóng xe như điên trên đường. Tay lái lùa! Trời Hà Nội mấy ngày nay mưa suốt. Lốp nhóp. Gã lại mặc áo trắng. Một thằng đi Viva biển 4437 tạt đầu gã. Áo trắng của gã chỉ chít bùn đất. Gã điên cuồng. Khỉ! Xe gã là FX Hàn Quốc. Cái chắn bùn được bố gã gia cố thêm bởi một cái túi nilon để tránh bắn bùn vào xe đi sau. Gã dừng xe, tháo cái túi nilon ra. Về số 1, xe gã rú lên. Vào số 2, số 3. Xe vọt tốc độ lên tới 1 lít (100 km/h). Con Viva biển mất ở đoạn đường Xuân Thủy. Gã bực bội. Tự dừng thù xe Viva.

Ngày tối đó, cuộc họp tuần của nhóm “Siêu tốc” ở đầu đường Đinh Tiên Hoàng. Thằng đi FX đỏ là trưởng nhóm hò hét:

- Hôm nay chạy đua với băng Hoàng Rubi, tụi nó có 18 xe trong đó có 12 con FX, 2 con Viva và còn lại là các loại khác. Bây giờ tao cắt đặt nhé! Thằng 5142 (biển xe của thằng đi RGV) và thằng 3900 (xe gã!) chịu trách nhiệm khóa đuôi cho thằng dẫn đầu. Hai con 2868 và 4527 chạy biên. Còn con 4904 và 1542 chịu khâu phá đoàn.

Gã có ý kiến:

- Tôi đề xuất cho con 2211 của cậu này (chỉ một thằng đi Wave TQ màu xanh) xử lý con FX.

Thằng đi GL bực dọc:

- Ông điên à? Xe Tàu mà còn đòi đập FX có mà ăn khói.

Gã nhếch mép:

- Tôi không điên! Chính vì xe tàu nhiều khói cho nên để nó ép tụi kia bằng khói.

Thằng trưởng nhóm gật gù:

- Phải đấy.

Chạy từ đài phun nước lên bà Triệu rẽ phố Huế về Đinh Tiên Hoàng rồi Lê Thái Tổ rẽ Tràng Tiền đâm thẳng lên Hồ Tây. Gã chạy FX Hàn Quốc biển 3900 đã từng 4 trận về trước. Đường Hà Nội vốn nhỏ. Các tay đua Hà Nội luôn giỏi hơn TP.HCM ở cái tay lái lùa vàng và lạng lách. Gã đã chiến thắng vì gã là tay đua Hà Nội xịn.

Gã chịu trách nhiệm khóa đuôi cho con RGV màu bạc nhóm của gã. Ba con FX băng Hoàng Rubi bị gã “ngాయ” cho không ngoi lên được. Thằng trưởng nhóm phụ cùng gã “quậy” và hét

lên:

- Được lắm! Mày xứng đáng được phong là vua khóa đuôi của băng mình.

Gã thấy vui vui và vênh vênh. Bỗng bên phải, thằng đi Viva ngoi lên được. Thằng này liều! Nó xé thể phối hợp của gã với thằng trưởng nhóm và kịp làm thằng trưởng nhóm xòe vì quệt đầu xe vào đuôi xe gã. Gã bậm môi giận dữ. Rõ ràng thằng đi Viva kia khá rành chiêu xé thể phối hợp khiến các xe trong thể phối hợp tự triệt tiêu lẫn nhau. Gã nhào cả người lên. Thằng đi Viva quấy hai cái khiến thằng đi RGV của nhóm gã xuýt xoa. Gã càng điên tiết. Biển xe của thằng đi Viva quen quen: À: 4437! Thằng ban sáng. Gã lộn ruột, thầm chửi:

- Thằng chó chết!

Hai con một Viva, một FX Hàn Quốc kè kè bên nhau chạy đầu...

3...

4...

5...

6...

Ở một góc phố nhỏ, dưới một cái biển treo toong teng “Vá xe kiểu Hàn Quốc” là một thằng con trai. Gã để đầu Hàn Quốc, mặc đồ Hàn Quốc và đang hì hụi vá xe cho một con bé tóc ngắn. Vừa thao tác, gã vừa huyền thuyên:

- Vá xe kiểu Việt Nam và vá xe kiểu Hàn Quốc cũng như nhau cả thôi. Có khác chăng chỉ là ở miếng dán này. Vá xe kiểu Việt Nam thì cần miếng vá Thái còn vá xe kiểu Hàn Quốc thì miếng vá phải là của Hàn Quốc có mặt Jang Đông Gun hoặc giáo sư Lee Sing Hiêng.

- Em thích miếng vá có hình Jang Đông Gun cơ!

Gã gật gù:

- Ờ!

Lúc về đến nhà, em gã chạy ra:

- Anh ơi! Hôm nay anh có mệt lắm không? Em mới bắt được tin ở ngoài kia có bán miếng vá Tiểu Yến Tử rồi đấy!

Gã há hốc mồm:

- Há?

Em gã rót cho gã cốc nước:

- Anh nên sửa lại là vá xe kiểu Hoàn Châu Cách Cách đi!

Gã mệt mỏi:

- Thảo nào mấy hôm nay khách khứa vắng hẵn.

Em gã cười cười:

- Rõ vậy mà! Hàn Quốc mất giá rồi! Anh nên đầu tư cho Hoàn Châu đi!

Gã mệt mỏi:

- Ờ!

Em gã mơ màng:

- Giá bao giờ có miếng vá Dũng Phương anh nhỉ?

Gã cốc đầu em mình:

- Mơ vừa thôi! Em đã học bài chưa?

Em gã vẫn bay bổng:

- Khi đó trên mỗi miếng vá đều in hình hai anh em mình. Ôi, thật là nổi tiếng như Tiểu Yến Tử, Jang Đông Gun.

Gã không đáp, gã cũng mơ màng theo giấc mơ bé nhỏ của em gã. Được in hình trên mỗi miếng vá xe hay đồ chính là ý nghĩa được giúp mọi người có một công việc nhỏ.

Em gã nói:

- Em sẽ xin được thử vai và đi đóng phim. Học làm gì, không nổi tiếng được bằng diễn viên, anh Dũng nhỉ?

Gã lừ mắt:

- Không học á? Anh đánh chết! Làm diễn viên thì cũng phải học.

Em gã phụng phịu có vẻ không phục:

- Em chẳng tin.

Để kết

Năm 2000 đang cố gắng mình để làm tốt ý nghĩa của con số mình mang nhưng nó chẳng hiểu sao nó đã cố gắng như thế mà vẫn chưa đủ. Bây giờ đã bước sang tháng 5.

Phục thiện

Lớp xôn xao. Minh đứng lên kiến nghị:

- Thừa cô, em có ý kiến ạ! Chúng ta nên tiến hành kiểm tra cặp sách từng người một.

Giang “nhóc” và Bích “tồ” cùng lên tiếng đồng tình:

- Đúng đấy! 800.000đ chứ có phải là một cái kem *Wall's* đâu.

Dung “búp” vẫn khóc. Tôi ngồi ngay cạnh Dung “búp” nên không tránh khỏi có nhiều ánh mắt thiếu thiện ý nhìn mình. Điều ấy khiến tôi có cảm giác bị xúc phạm ghê gớm. Tôi bật dậy:

- Xin cô khám xét em trước bởi em gần bạn Dung nhất.

Cô chủ nhiệm lúng túng:

- Cô nghĩ là điều đó... điều đó thật không nên. Chúng ta đều là...

Chúng tôi hiểu. Chúng tôi hiểu rằng cô giáo không muốn làm cái việc lục xét như thế. Điều ấy thật là một điều xúc phạm nhân phẩm của mỗi người. Song, Trang đứng bật dậy nói một cách khá gay gắt:

- Em không tin rằng việc cô muốn học trò tự giác thú tội là giải pháp tốt. Nếu bây giờ không thẳng tay thì làm sao răn đe được thủ phạm. Ai lấy cắp tiền của bạn Dung đề nghị lớp sẽ phạt thật nặng. Nếu cần, xin hãy đuổi học luôn!

Trang rất cực đoan. Giang “nhóc” cũng vậy. Giang “nhóc” nói:

- Có gan lấy thì có gan chịu. Nếu không thì đừng lấy. Em tán thành ý kiến vừa rồi. Xét cặp!

Lớp 10K có tất cả 41 học sinh, trừ Dung là thủ quỹ và cũng là nạn nhân ra thì có 40 cái cặp cần xét. Cô giáo chẳng biết làm thế nào, đành xét cặp theo yêu của lớp.

Lúc ra chơi vào, chợt nhiên Dung kêu mất 800.000đ tiền quỹ lớp. Và Dung chỉ biết ngồi đó mà khóc. Tiết Toán của cô coi như nghỉ chỉ để tìm ra thủ phạm lấy cắp 800.000đ.

Tôi được ưu tiên theo yêu cầu xét cặp đầu tiên. Xong cặp sẽ kiểm tra trên người. Con gái thì cô kiểm tra, con trai thì được lớp trưởng Hiếu kiểm tra. Lần lượt.

- A đây rồi!

Lớp trưởng Xuân Hiếu hét toáng lên khi lục thấy trong cặp của Hồ 800.000đ ấy(!). Hồ mặt lúc tái lúc đỏ. Hồ lúng túng.

- Iem... iem... không ấy! Iem... iem nhận được.

Lớp ầm lên.

- Hóa ra cái thằng nhà quê này ăn cắp.

- Đúng rồi! “Cái loài ti hí mắt lơn! Trai thì trộm cắp gái buôn chồng người” mà!

- Thảo nào lúc nãy tao thấy nó luống cuống.

- Từ quê lên mà. Đói cho sạch, rách cho thơm! Cái nghĩa ấy mà cũng không hiểu sao!

- Có gan làm mà không có gan chịu. Đồ tồi!

Minh nhổ toẹt bãi nước bọt xuống đất, dáng chừng khinh bỉ.

Cô giáo nhìn Hồ rất lâu. Tôi thấy mắt cô long lanh ngân ngấn nước. Trang đứng dậy:

- Thưa cô, có lẽ bạn Hồ nhật được thật chứ không phải là...

Khánh bữu môi:

- Nhật! Có cái đầu gối nó tin được đấy!

Bích chép miệng:

- Thật không ngờ đấy!

Giang “nhóc” cũng lên tiếng:

- Thưa cô em nghĩ là chúng ta nên xem xét lại. Có thể là bạn Hồ cũng là nhật được thôi.

Hà “dim” gắt:

- Nhật là nhật thế nào kia chứ! Nhật được thì cũng phải trả người đánh rơi chứ!

Khánh Linh cười mỉa:

- Nhật được của rơi tạm thời dứt túi mà!

Dung “búp” từ nãy đến giờ đã thôi khóc. Nhận lại món tiền, Dung “búp” rạng rỡ hẳn lên:

- Thưa cô, thôi cũng chẳng cần phải truy cứu đâu cô ạ! Miễn là không mất là được rồi!

Cô giáo lên tiếng:

- Cô cũng nghĩ như vậy. Tuy nhiên, em Hồ phải lưu ý một điều là lần sau, nhật được của rơi phải trả người đánh mất, nghe chưa? Thôi chúng ta mở vở học bài mới.

Tôi thì tôi không thích cách giải quyết của cô. Tôi sống theo chủ nghĩa lỗi lầm và hình phạt. Kẻ có lỗi phải bị trừng phạt thích đáng để răn đe. Tha thứ cho tội ác là khuyến khích tội ác. Tôi bảo Dung “búp”:

- Búp vớ vẩn quá! Làm thế lần sau thằng Hồ nó lại tiếp tục cho mà xem.

Dung “búp” cười hiền.

- Thôi nào Tú! Cái nhìn của cậu không thể bao dung được chút nào sao?

Tôi hậm hực lắm. Tụi Minh, Khánh, Hà “dim”, Khánh Linh... đều mang tâm trạng như tôi vậy. Nhưng Trang với Giang “nhóc” thì...

Lúc tan học, tôi nói, Trang và Giang “nhóc” cùng xuề xòa:

- Thôi mà, cùng trong lớp với nhau cả thôi mà. Tha được thì cứ tha đi.

- Nhưng tại sao? - Tôi gắt - Lúc đầu hai người hăng thế kia mà!

- Thì là bực quá thôi. Nhưng xét cho cùng thì “Sống trong đời sống cần có một tấm lòng. Để

làm gì em biết không? Để gió cuốn đi...”[2].

Hồ là học sinh mới chuyển về hồi giữa năm lớp 10. Hồ không phải là người Hà Nội. Hồ lên đây học là vì gia đình mới chuyển lên Hà Nội kiếm sống. Tính Hồ ù lì và ít nói. Tụi lớp hay chế giễu cái giọng “iem thừa cua” (em thừa cô) đặc sệt quê của Hồ. Lớp tôi đa phần là con nhà khá giả nên rất hay có tính coi thường, coi thường cả những kẻ học dốt lẫn những kẻ sống vật vờ vờ như một cái bóng. Nhiều khi lớp còn coi thường cả những kẻ tự bằng lòng với chính bản thân mình, không có sự vươn lên và quan trọng hơn nữa là coi thường những kẻ ăn trộm ăn cắp kiểu như Hồ. Như thế là thiếu trung thực.

Và từ đó, lớp tôi nhìn Hồ bằng con mắt rất coi khinh. Mọi người xa lánh Hồ, thậm chí nhiều khi có đứa còn nói rất vô mặt:

- Thôi cất tiền vào túi cho nó chắc ăn chứ trong lớp có kẻ rình mò thế này thì mất không hay vay không trả quá!

Những lần như thế Hồ đều gục mặt xuống bàn. Một vài lần Hồ khóc. Tuy Trang, Giang nhóc và Dung “búp” nói là bỏ qua cho Hồ nhưng cũng chẳng ai gần gũi Hồ cả do không thể đi ngược lại quyết định của lớp.

Lớp quyết định tẩy chay Hồ.

*

- Ai làm rơi cây bút này? Hôm nay bạn Hồ nhặt được nhờ cô thông báo. Vậy ai làm rơi thì tới gặp cô nhận lại nhé!

Cô giáo giơ cây bút máy vỏ trắng của Trung Quốc lên hỏi. Dung “búp” thì thầm với tôi:

- Đấy! Thấy chưa nào! Búp nói có sai đâu! Vị tha là sẽ cứu rồi được cho một linh hồn mà!

Tôi bĩu môi:

- Xí! Dĩ nhiên là cái bút không đáng giá thì nhét túi làm gì? Thử là tiền xem!

Hồ nhìn tôi. Hồ đã nghe thấy. Đôi mắt một mí của Hồ nhìn tôi cứ ám ảnh tôi suốt buổi học.

Lớp đã bắt đầu có những tín hiệu thiện cảm với Hồ. Cô một lần nữa tuyên dương Hồ vì Hồ vừa nộp cho cô một cái mũ lưỡi trai còn mới mà Hồ bảo Hồ nhặt được khi Hồ đang trực nhật.

Dạo này Hồ hay tới lớp sớm làm trực nhật và hay nhặt được đồ ca sáng để quên. Hồ dạo này cũng năng nổ giúp đỡ bạn bè hơn. Hôm rồi, tôi ngã xe, Hồ cũng tôi chạy một mạch tới bệnh viện 198 cách trường đến gần một cây số. Tôi bảo:

- Hồ không giận tôi à? Tôi đã...

Hồ lắc đầu:

- Ông đâu có sai gì mà tôi giận?

Tôi cười và khoác vai Hồ.

Hồ phục thiện thật sự. Lớp tôi quý Hồ hơn và gần gũi trở lại với Hồ. Hôm nay, cô giáo lại bảo:

- Lớp mình ai rơi 120.000 đồng không? Bạn Hồ lại nhặt được 120.000 đồng đây này! Hồ nhặt được trong giờ ra chơi vừa rồi.

Chẳng thấy ai có ý kiến cả. Tôi bỗng thấy lạ. Bỗng phía bên tôi, Dung “búp” bật đứng dậy. Minh bực dọc:

- Lại cái bà Dung ấu tả này. Lúc nào cũng đánh rơi tiền.

Cô giáo nhú mày:

- Em thật là... Làm thủ quỹ mà em thiếu cẩn thận vậy ư?

Dung búp lắc đầu:

- Em thưa cô, em không phải là người đánh rơi 120.000đ kia đâu ạ! Em chỉ muốn kể cho mọi người nghe một câu chuyện thôi.

Cả lớp như được mở một cái hầm bí mật mới. Dung “búp” quay qua cả lớp, giọng chắc nịch và quyết đoán:

- Ở gần nhà Hồ, em biết nhà Hồ không mấy khá giả. Bố của Hồ chỉ là một viên chức. Mẹ của Hồ bán cơm bình dân. Hồ dạo này đêm nào cũng ra cảng Hà Nội xúc than cho các tàu xà lan để có tiền. Có tiền để làm gì, mọi người biết không? Là để có của rơi mà nhặt, có của rơi để mà trả lại người đánh mất. 120.000đ này là giá của 240 thùng than mà Hồ đã phải xúc và vận chuyển suốt 6 đêm liền. Hồ chắc không ngờ Hồ bị em lật tẩy đâu. Em đã bắt đầu nghi khi mà lúc nào cũng là Hồ nhặt được của rơi. Cây bút máy chưa một lần bơm mực, chiếc mũ lưỡi trai mới cứng còn nguyên mùi hồ. Cả những cuốn sách chưa rọc hết giấy. Hồ thực tâm muốn phục thiện nhưng chúng ta không cho cơ hội và Hồ đã phải làm trò gian dối ấy.

Cả lớp ồ lên và quay lại chỗ Hồ nhưng chẳng còn thấy Hồ đâu nữa. Lớp trưởng Hiếu bảo:

- Thưa cô, cho chúng em xin cây bút, cái mũ, quyển sách và 120.000đ kia. Chúng em xin lỗi cô vì sự ích kỷ của tụi em. Chúng em...

Tôi huých Dung “búp”:

- Này Búp! Nhà Hồ ở chỗ nào vậy Búp! Tôi muốn tới thăm...

Hà Nội, tháng 7.1999

Kẻ thứ ba

- Cậu ăn đi!

Thằng bé cầm chiếc bánh ga tô ngần ngại. Là lần thứ tư con bé váy đỏ nhấc. Thằng bé nghĩ tới anh nó. Anh nó vừa phải vào viện vì một que tăm nhét một cách khéo léo trong chiếc bánh ga tô. Giờ đây, bụng thằng bé sôi ùng ục. Nó cảm thấy chóng mặt. Từ sáng tới giờ đã có gì vào bụng đâu. Con bé nhắc lại: “Cậu ăn đi”. Thằng bé chép miệng. Và nó ăn. Một miếng nhỏ. Một

miếng nhỏ nữa. Lại một miếng nhỏ nữa. Ngậy quá. Ngon quá. Một miếng lớn. Ăn đến đâu vị ngọt tan đến đấy. Một miếng thật lớn. Hết. Nó liếm môi. Con bé cười: “Ngon không?”. Nó gật đầu, lí nhí: “Cám ơn... ấy”. Con bé tựa lưng vào tường:

- Tớ tên là Hoa - Phạm Hằng Hoa, tên tiếng Anh là Rose. Lớp 7. Còn cậu?
- Rách.
- Là Jack chứ!
- Không, là Rách rưới ấy!
- Hay nhỉ! Thôi, gọi cậu là Jack đi. Cậu xem *Titanic* chưa? Cậu giống Leo lắm. Cặp mắt ấy.
- Tôi... tôi không biết.
Con bé và thằng bé quen nhau như thế.

*

- Cậu sợ à?
- Phải! Con chó lớn quá.
- Có gì đâu. Nó là Butter đấy! Butter! Chào Jack đi!

Con chó chồm lên. Thằng bé lùi lại. Mặt nó se lại. Môi nó mím chặt. Thủ thế. Thằng bé trông thật tội. Con bé khúc khích cười.

Con bé mới có con chó. “Bố tặng tớ nhân ngày sinh nhật đấy!”. Thằng bé gật đầu.

- Hôm nay tớ đi xin ở phố Lò Đúc. Có một cô...

- Con Butter ngoan lắm nhé! Nó biết đứng hai chân sau, còn hai chân trước chắp lại lạy. Butter! Diễn đi nào.

- Cô ở trên phố Lò Đúc cho tớ một cái áo. Đây này, đẹp không, Râu!
- Butter có bộ lông mượt không Jack?
- Giá như nó có khoang một chút thì còn đẹp nữa.
- Tớ mua tặng Râu cái dây buộc tóc này...
- Tớ đang bảo cô Ôshin may cho Butter một cái áo và thắt nơ ở cổ và đuôi đấy!
- Râu thích dây buộc tóc này không?
- Ờ cũng được. Cậu để cho tớ đi Jack, tớ đang cho Butter ăn mà!
- Thôi, tớ về đây!
- Ừ! Butter lại chị đi nào.

Thằng bé ra về. Hôm nay con bé đã có chó rồi. Con bé chỉ huyên thuyên nói về con chó.

Thằng bé buồn. Nó từng nghĩ con bé sẽ rất vui mừng khi nó tặng cái dây buộc tóc. Cái dây buộc tóc mua bằng một ngày cơm của thằng bé.

*

Một lần nữa, thằng bé lại buồn bã ra về. Một tuần nay con bé chỉ chú ý vào con chó mà chẳng nói chuyện gì với nó cả.

Lúc căng manh áo mưa để chuẩn bị ngủ, mẹ Jack hỏi:

- Rách! Sao vậy?

Jack lắc đầu. Nó buồn. Vẫn là chuyện con bé có con chó nên quên nó thôi. Một lúc sau, nó mới thủ thỉ với mẹ nó:

- Râu bỏ con rồi mẹ ạ. Bạn ấy có một con chó mới.

- Mình là ăn mày làm sao mà làm bạn với con nhà giàu hử con?

Nó lắc đầu:

- Tại con chó.

Mẹ nó thở dài:

- Rồi lớn con sẽ hiểu. Dù con chó ấy chết đi thì ranh giới nhà giàu và ăn xin cũng không biến mất đâu con.

Thằng bé lắc đầu quày quậy. Nó chẳng tin. Mẹ thì lúc nào mà chả nghĩ vậy. Mẹ chẳng biết gì cả. Tại con chó thôi. Nếu con chó chết đi thì chắc chắn Râu sẽ lại nói chuyện vui vẻ với nó như xưa thôi. Con chó phá bình.

- Cậu làm cái gì thế?

- Tớ giết nó!

- Không được! Nó là của tớ!

- Tớ cho nó ăn bả chuột rồi!

- Kh... ông! Butter! Butter!

Con chó ư ử vài cái rồi đổ xuống. Con bé ôm chặt lấy con chó. Nó hét đến lạc cả giọng:

- Ai... ai giúp cháu với. Con chó của cháu. Butter của cháu! Thằng ăn mày nó giết.

Thằng bé tái mặt, co giò bỏ chạy.

*

Chỉ còn mình thằng bé. Nó đứng từ rất xa nhìn về phía ngôi biệt thự hai tầng quét vôi vàng. Màu đỏ của chiếc váy lấp lánh. Và trong một số người bắt đầu hình thành lời khuyên con cái, người thân của mình: "Bây giờ phải coi chừng lũ ăn mày đấy. Nó xin ăn không được, nó sẽ trả thù bằng cách nhét bả chuột vào bánh và ném cho chó mèo nhà mình ăn. Ác lắm!".

Phim ngắn

Buổi sáng, trời vẫn còn rét mướt và mưa gió. Lạnh đến cóng tay. Gã uể oải ngồi dậy. Tầng dưới, thằng Long vẫn đang ngủ. Gã leo xuống. Cái giường tầng rung lên. Thằng Long hé mắt, giọng ầm ứot:

- Nhẹ chân thôi cho tao ngủ cái mày!

Gã chẳng nói gì. Gã đi ra cửa. Gã xuống cầu thang. Gã đi xuống sân. Mưa khiến gã khẽ rùng mình. Gã ra đến trước bảng tin ký túc xá. Gã lấy viên phấn trắng và viết lên đó một dòng: “Ai đánh rơi 500.000đ có cái chun buộc màu vàng vào hồi 19 giờ tối hôm qua, xin liên lạc với Phó Mai Đăng - phòng 37 để nhận lại”.

Rồi gã khẽ mỉm cười. Gã trở về phòng gã. Gã leo lên giường ngủ. Ngủ tiếp.

*

Buổi trưa, trời đã ngớt mưa, nhưng vẫn rét. Tệ thật, thời tiết Hà Nội thâm nho như người Hà Nội vậy. Gã cũng là người Hà Nội nhưng gã ghét người thành phố. Gã thuê ở ký túc xá để sống với dân ngoại tỉnh. Như thế có vẻ dễ chịu hơn nhiều. Cho dù nhiều lúc gã rất bức bối với cái bản chất tiểu nông hẹp hòi của mấy đứa cùng phòng. Chẳng hạn có lọ ruốc giấu tận đáy hòm hay kiểu tính toán cả chút kem đánh răng và bàn chải. Nhưng người thành phố thì ghê lắm! Thà bị khó chịu với tội sinh viên quê còn hơn bị xỏ mũi. Gã đã từng bị một vỏ lừa.

- Xin cho hỏi Phó Mai Đăng?

Đến rồi! Gã nhếch mép cười:

- Có tôi!

Một thằng con trai xem chừng học năm 3 hoặc 4:

- Mình là Dương, học năm ba, hôm qua...

Gã mỉm cười:

- Rơi 500 ngàn phải không?

Thằng kia rối rít:

- Ờ... ờ... đúng rồi!

Sao mà giống gã ngày xưa thế! Con bé người Hà Nội đã chơi gã một vỏ khá đau. Cũng 500 ngàn chun buộc màu vàng.

- Đây là tiền bà cô mình vừa gửi lên cho mình đóng tiền học - Thằng kia sứt sùi kể lể.

Gã nhớ quay quắt cái con bé người Hà Nội. Và tức đến sôi bụng. Thằng này y hệt gã hồi đó. Lôi cả bà cô vào. 500 ngàn đâu có ít ỏi gì! Gã vờ mở tủ.

- Tôi nhặt được cái dây buộc - Gã nói và đưa cái dây buộc màu vàng lên. Thằng kia tên tò. Y như gã vậy. Thằng kia ngu hơn gã. Thằng kia cum cúp bỏ đi. Ngày xưa gã còn vờ thịnh nộ để giữ thể diện. Còn bây giờ... Gã phá lên cười sung sướng. Thằng Long thở dài:

- Mày đùa ác quá Đấng ơi!

Gã trừng mắt:

- Ác cái con khỉ! Mày có biết tao cũng đã từng bị lừa thế không?

- Đây là vì mày tham.

- Thằng kia cũng vậy.

- Mày...

- Cái con khỉ! Tao muốn làm bể mặt đứa nào tham lam.

Thằng Long không nói gì nữa. Còn mình gã. Gã ôm đàn nghêu ngao: *"Người về giọt sương long lanh trên mắt. Ta về giọt nhớ lấp lóa trong tim. Đóa hồng ngủ quên trong đêm. Gió vừa hình như kêu tên..."*.

Buổi chiều, lại một đứa nữa tới. Lần này là một đứa con gái.

- Cho hỏi Phó Mai Đăng?

- Là tôi.

- Có phải anh viết dòng thông báo dưới kia?

- Phải! Cô cũng bị rơi 500 ngàn hả?

- Không! Tôi biết đây là một trò đùa.

- Xin lỗi, tôi không biết cô đến đây với mục đích gì?

- Người con trai buổi sáng là bạn trai của tôi. Anh ấy bị mất tiền thật chứ không phải là giả.

Gã hơi choáng. Cô gái tiếp:

- Hành động đùa ác của anh đã khiến cho bạn trai của tôi...

Rồi cô òa khóc.

Gã luống cuống. Gã rất kỵ nước mắt con gái. Gã luống cuống thật sự.

- Tôi... tôi...

Cô gái tắt tức:

- Anh ấy rất nghèo. 500.000đ mẹ anh ấy gửi lên là để anh ấy đóng tiền học cho cả hai anh em anh ấy!

Lại còn thế nữa à? Cô gái khiến cho cái lương tâm của thằng con trai 21 tuổi trong gã cắn rứt đến đau đớn. Gã hít một hơi thật sâu để lấy lại thăng bằng. Dương - gã con trai ban trưa thực sự là tội nghiệp. Gã đùa ác thật. Cô gái đứng dậy:

- Tôi chỉ muốn nói với anh vậy thôi! Tôi biết anh là người Hà Nội, tôi không nghĩ người thành phố lại độc ác đến thế đâu! Thôi, tôi đi.

Gã hầm hầm tức tối. Ơ, sao vậy? Gã cũng rất ghét người thành phố kia mà. Nhưng... gã đừng đừng tự ái.

- Cô... lầm rồi.

Nói rồi gã mở tủ lôi ra, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12. Chẵn 12 tờ bạc 20.000 đồng. Gã đưa cô gái:

- Cả gia sản tôi còn mỗi đây, cô đưa giùm tôi cho cậu Dương và nói với cậu ấy tôi xin lỗi.

- Không! Tôi không nhận tiền của anh đâu. Tôi chỉ đến nói với anh rằng anh đã đùa ác quá, vậy thôi!

- Không, cô cầm lấy! Coi như là tôi cho mượn cũng được!

Cô gái lau nước mắt. Cô cầm 12 tờ giấy bạc. Tổng cộng 240.000 đồng. Cô lí nhí cảm ơn. Gã thở phào nhẹ nhõm.

Long nghe gã kể, nó thở dài:

- Mà lại bị lừa rồi.

Gã trừng mắt:

- Mà thì biết cái chó gì!

- Gậy ông đập lưng ông thôi!

Gã leo lên giường không nói gì nữa.

*

Buổi tối, trời rét như cắt da cắt thịt, ở trong một quán cà phê, thằng con trai tên Dương cầm xấp tiền cười toang hoác:

- Em giỏi thật.

Đưa con gái ngả đầu vào vai nó:

- Thế mới gọi là gậy ông đập lưng ông chứ.

Thằng con trai cười khằng khặc:

- Thôi, em cầm lấy tiền đi.

Đứa con gái lắc đầu:

- Anh cầm đi! Vả lại tiền của em cũng như tiền của anh thôi.

Thằng con trai cười lớn rồi nó bồng xịu mặt:

- Vậy là vẫn thiếu 60.000 đồng nữa! Chậc! Mai phải đóng học phí rồi.

Đứa con gái mở xắc ra:

- Đây! 60.000 đồng tiền của em, anh cầm lấy mai đóng học.

Thằng con trai không khách sáo. Cầm luôn. Đứa con gái nghĩ đến gánh rau của mẹ nó. 60.000 đồng tiền hàng, mẹ nó sai nó đi mua rau để mai ra hàng sớm. Nhưng đứa con gái vội quên ngay khi thằng con trai đặt lên má nó một nụ hôn.

*

Đêm khuya, thằng con trai đội mưa lên nhà một đứa con gái khác. Nó đưa 300.000 đồng và nói:

- Anh vừa đi làm thêm được 300.000 đồng. Em cầm lấy mà trang trải nợ nần.

Đứa con gái cầm 300.000 đồng, bĩu môi:

- Từng này thôi á? Anh biết tôi nợ bao nhiêu không?

- Em nợ 300.000 đồng thôi mà!

- Là 3 triệu thưa ông!

Vừa lúc một người nước ngoài bước ra:

- What's... matter?

Đứa con gái chỉ vị khách người nước ngoài:

- Thần tài của tôi đây rồi! Cảm ơn những gì anh đã làm cho tôi. Guốc bay!

Thằng con trai choáng váng. Cửa đóng.

Cuộc sống vẫn tiếp tục và không hề đơn giản như cách suy nghĩ và trò đùa của nhân vật “gã”. Cuộc sống không đầu không cuối, đây chỉ là một khúc phim ngắn kể hầu bạn đọc đang lớn nghe chời.

Hà Nội, 3.2000

Làm mai cho bố

Sông Sáng bước vào, quăng tập tiền xuống ghế salon, uể oải:

- Dung! Mày đi kiếm giùm tao một ông bố!

Tôi đặt tờ Hoa Học Trò xuống, ngược nhìn nó:

- Đi họp phụ huynh thường kỳ thôi mà! Có cần thiết phải thuê mướn vậy không?

Sông Sáng lắc đầu:

- Tao không muốn cô Hằng buồn!

Tôi thở dài. Bố của Sông Sáng và cô giáo chủ nhiệm có một thời gian tưởng như đã là của nhau nhưng rồi... Người lớn thật rắc rối.

- Nhưng... - Tôi hỏi - cô Hằng đã biết bố mày là ai rồi, thuê được sao?

Sông Sáng nhún vai:

- Mặc thôi! Cứ thuê. Tội lỗi đâu tao chịu.

Sông Sáng về. Tôi đứng dậy, bấm số vu vơ gọi cho anh:

- Cái Sáng bạn em, anh ạ...

Anh nghe và bảo:

- Thôi được. Dạo này anh rảnh, để anh lo cho. Bao giờ họp phụ huynh?

- 23 - Tôi đáp.

- Ừ!

*

Người đàn ông ấy tên Quang - Trần Quang - hiện đang là phóng viên đài truyền hình - anh kết nghĩa của anh, năm nay đã 40 tuổi. Vợ chú Quang đi nước ngoài rồi không về nữa, 2 năm trước chú Quang đơn phương viết đơn ly dị. Tòa chấp nhận.

Anh giới thiệu một vòng rồi bảo:

- Anh Quang sẽ là cascadeur[3], vai bố của Sông Sáng, được không?

Sông Sáng lạnh lùng:

- Cũng được.

Tôi vịn tay anh:

- Liệu có ổn không anh?

Anh búng vào mũi của tôi:

- Không tin anh à?

Có chuyện gì ở lớp tôi cũng kể với anh. Từ chuyện thằng Bình đến cái Hiền “Cao Cầu”, thằng Hưng, thằng Anh đến cô Hằng. Cô Hằng là giáo viên chủ nhiệm. Chúng tôi yêu cô và coi cô như mẹ. Năm nay cô 38, chưa lấy chồng. Đạo chúng tôi học lớp 11, bố của Sông Sáng với cô Hằng qua vài lần gặp cũng có ý định đến với nhau. Nhưng rồi bố của Sáng không vượt qua được. Trong lòng ông, mẹ của Sáng vẫn còn. Dù rằng mẹ của Sáng đã mất từ khi Sáng học lớp 7. Cô Hằng đạo đó rất buồn. Cô đến lớp, mắt lúc nào cũng thâm quầng vì thiếu ngủ. Ở lớp, nhiều đứa do quá yêu cô nên mắng cái Sáng rất nhiều. Cả tôi nữa. Tôi cũng muốn đay nghiến Sáng nhưng anh can, anh bảo: “Chẳng ai có lỗi cả. Chuyện tình cảm đâu phải cứ muốn là được đâu”. Tôi luôn nghe và tin. Dù gì thì anh cũng hơn tôi đến 4 tuổi. Chú Quang lên tiếng:

- Không biết chú có thể nói chuyện riêng với Sáng được không?

Sáng hờ hững:

- Để làm gì?

Chú Quang mỉm cười:

- Để làm một ông bố tốt.

Tôi và anh đứng dậy. Anh bảo:

- Ra cảng không?

Tôi gật đầu leo lên sau xe anh.

Trời Hà Nội suốt mấy ngày qua toàn mưa và rét. Cái rét làm cho tay tôi muốn đông cứng lại. Anh bóp tay tôi:

- Lạnh không?

Mặt tôi đỏ bừng. Anh nhìn mông lung ra sông:

- Anh Quang là một người đàn ông đúng nghĩa. Chỉ tiếc rằng vợ anh, chị Ngọc, không nhận ra được điều đó. Chị Ngọc vô tâm lắm!

Anh kể về chú Quang - Tôi nghĩ phải gọi là chú bởi chú chỉ kém bố tôi có vài tuổi. Chú Quang như lời anh kể thì rất đàn ông và thực sự chính nghĩa. Có nóng tính nhưng thẳng thắn và trung thực. Anh kết luận:

- Anh Quang phải lấy một người vợ là giáo viên mới hợp.

Tôi lại nghĩ đến cô Hằng. Năm nay cô 38 tuổi. Cô vẫn chưa lấy chồng. Chẳng phải là nhan sắc kém mặn mòi hay tính nết đành hanh. Chỉ bởi một nửa của cô lẫn khuất đâu đó rất xa xôi. Cô chưa tìm được.

*

Sáng vui vẻ kể:

- Bố tao vui tính thật.

Tôi thờ ơ:

- Làm con đến 18 năm bây giờ mới biết sao?

Sáng lắc đầu:

- Không! Bố Quang cơ.

Tôi chồm lên người nó:

- Mà nói gì?

Sáng ôm lấy vai tôi:

- Tao thấy tao hạnh phúc bởi tao có hai người bố. Một người máu mủ yêu thương tao hết mình, còn một người biết chia sẻ và hiểu tao, rất tâm lý. Tao ngưỡng mộ và cảm thấy gần bó với cả hai.

Cô Hằng vào lớp. Hôm nay thấy cô vui hơn. Cô giảng bài mê mải và tâm huyết lắm. Sáng thì thầm:

- Công lớn của bố Quang tao đấy!

Tôi tròn xoe mắt:

- Thế có nghĩa là...

- Hôm qua bố Quang đi họp phụ huynh cho tao rồi ở lại mời cô Hằng đi uống nước nói chuyện. Lên Phố Cổ ngồi cơ nhé!

- Thế có làm cái gì không?

- Đồ đầu óc đen tối. Nhưng tao định là thế này. Cô Hằng chưa có một nửa, bố Quang cũng... Mà có muốn làm ông tơ bà nguyệt không?

- Đồ điên ! Đi mà làm, tao sẽ chỉ đứng về phía người xem thôi. Nhưng...

- Con khỉ! Muốn bỏ xù lên được còn vờ vịt.

Cô Hằng nhú mày trên bảng:

- Dung! Sáng! Nói chuyện gì thế.

Tôi ôm miệng lắc đầu. Cái Sáng nín cười vờ ghi chép.

*

Tôi và Sáng ngồi ở nhà cô Hằng.

- Cô ạ! - Sáng nói - Em chẳng biết sao nhưng từ hôm đi họp phụ huynh cho em về, bố Quang của em hóa lẩn thẩn.

Cô Hằng mặt biến sắc, hốt hoảng:

- Có... có... sao không em...

Tôi bấm bụng cười. Sáng vẫn “diễn”:

- Có ạ! Bố em cứ đi ra đi vào và còn... làm thơ nữa cô ạ! Em nhớ được mấy câu đại thể là:

*Mới gặp nhau ngỡ đã quen nhau
Tìm anh hóa một trái cau lá trầu
Song hỉ cả trong từng ý từng câu
Em từ đó mang tên Cô... Dâu.*

Cô Hằng đỏ mặt, bối rối:

- Các em uống nước nhé! Cô vừa mua loại trà hảo hạng.

Cái Sáng tấn công tiếp:

- Nhà cô cũng cần phải quét vôi rồi nhỉ?

Cô Hằng sập bẫy:

- Cô là đàn bà con gái. Mấy cái việc đó sao ôm xuể.

Cái Sáng ra đòn quyết định:

- Bố Quang em quét vôi “nghề” lắm cô à! Hay là... - Cô Hằng giấy náy:

- Thôi đừng! Việc ở Đài truyền hình bận lắm...

Sáng “cắt cảnh” ngay:

- Không đâu cô, chuyện vặt í mà! 12 tối, bố em lên cô!

*

Chú Quang lúi húi pha nước:

- Nào uống trà nhé! Bố mới mua loại trà hảo hạng này, ngon lắm.

Sáng cầm gói trà:

- Chà! Giống thật! Đúng là ý hợp tâm đầu.

Chú Quang nhú mày:

- Sao? Lại trò gì mới hả? À mà mai con mang trà này qua biếu cô Hằng nhé! Hôm 23, bố và cô Hằng nói về loại trà này. Cô Hằng bảo cô thích uống trà này lắm!

- Thế bố có thích không?

- Có chứ! Bố giới thiệu mà!

- Không! Thích cái khác cơ!

- Cái gì?

- Cô con.

- Con ranh! Người ta đâu có thích thú gì với một gã đàn ông bị vợ bỏ như bố của mày đâu!

- Bố cứ tự ti! Một cơ hội cho bố đây. 12 tháng này, nếu bố muốn cưới vợ thì lên nhà này, đây địa chỉ đây, và quét vôi cho nhà đó.

- Nhưng bố đâu có biết quét vôi.

- Không biết thì học.

- Nhưng 12 bố bận vào Huế quay chương trình “Festival Văn hóa Huế” rồi.

- Tùy bố thôi! Cơ hội chỉ đến một lần.

Tôi và anh ngồi nghe mà cứ bấm bụng cười.

*

Đi cùng Sáng về, tôi hỏi:

- Mày có tự tin rằng lần này bố Quang mày với cô Hằng sẽ có một cái gì đó không?

Sáng thở dài:

- Mày có tin không?

Tôi chẳng biết. Chúng tôi chưa đủ lớn để biết. Sáng mơ màng.

- Tao không biết. Tao chỉ biết tao làm bằng tất cả khả năng của mình. Mày thấy đấy, họ đã có tình cảm. Chỉ cần như thế thôi, phải không Dung?

Tôi xiết chặt tay Sáng:

- Ra cảng thả thuyền ước không? Mày có tin là nếu thả đủ 1.000 chiếc thuyền ước thì điều ước đó sẽ trở thành hiện thực không?

- Tao không tin. Ờ, mà ước gì cô Hằng với bố Quang... À, mà này, 1.000 chiếc phải không Dung?

- Ừ...

Cảng N, 26.2.2000

Hai người điên đi giữa kinh thành

Hồ Gươm, chiều tháng chín năm chín chín.

Bà lão hom hem cổ giằng lại cái mẹt. Lưng bà còng quặp hẳn xuống tựa hồ sắp thành một góc vuông. Bà khóc và hai tay giữ chặt cạp mẹt:

- Thôi thôi, cháu xin các chú! Các chú thương cháu già cả mà cho cháu xin nộp phạt chứ đừng thu hàng của cháu. Từ mai cháu sẽ không ra đây bán nữa...

Người thanh niên xung kích đội trật tự của hồ vẫn kiên quyết giật bằng được cái mẹt. Anh ta trợn mắt mắm môi nhìn bà lão rồi gằn giọng:

- Bà có bỏ tay ra không? Bảo bao nhiêu lần rồi mà bà có chịu đi đâu. Bỏ tay ra!

- Không! Cháu cần rơm cần cỏ lạy chú!

- Ở cái bà này, tôi bảo bỏ ngay tay ra kia mà! Bỏ! Nếu không tôi...

Và anh ta giật mạnh. Bà lão ngã chúi về phía trước. Cái mẹt cóc, ổi, cá, mực bị quăng lên chiếc xe xích-dờ-ca đang nổ máy rùm rùm bên vỉa hè. Những con mực khô bật tung lên như muốn chạy trốn. Bà lão lồm cồm bò dậy chạy tới níu lấy xe. Anh thanh niên xung kích xô bà ra.

Lúc này người điên thứ nhất xuất hiện.

2.

Hoàng được mệnh danh là thằng điên. Cao 1m68, nặng chỉ vỏn vẹn 51kg. Hiện Hoàng đang là sinh viên khoa Đông phương học Trường Đại học Khoa học xã hội và Nhân văn. Hai mươi tuổi. Cực điên luôn. Mọi người vẫn thường hay gặp Hoàng vác ghi-ta trên vai đi lang thang vòng quanh hồ Gươm mỗi chiều. Người quanh hồ kể, đêm đêm Hoàng hay ngồi trên cầu Thê Húc gảy đàn ghi-ta. Bản nhạc Hoàng hay chơi là “Where did you sleep last night?” của Nivana - gã ca sĩ tự tử ở tuổi 27 sáng tác ra - hồi đó là thần tượng của Hoàng. Đã nhiều lần Hoàng tuyên bố với chúng sinh ven hồ rằng:

- Tôi sẽ sống đến 27 tuổi rồi tự sát. Chính vì lẽ đó mà thời gian này tôi sẽ làm tất cả mọi điều tôi muốn.

Hoàng đã thực hiện được điều đó. Câu võ đến sáu cây đàn ghi ta chỉ vì đánh nhau với tụi băng Hải chấp. Chính đại ca Hải “chấp” đã phải nói với tụi đàn em:

- Gặp Hoàng “điên”, chúng mày tránh đi. Thôi thì tránh voi chẳng hổ mặt nào. Dậy với tụi điên, phiền nhiều lắm!!!

Hoàng từng bị quăng xuống hồ rất nhiều lần vào mùa đông năm ngoái, giữa cái khí hàn tê buốt. Nhưng chưa bao giờ Hoàng chịu khuất phục cả. Hoàng cũng từng bị đánh hộc máu mồm máu mũi ra và nằm đo đất, làm bị bông cho tụi “bộ đội cứng” ven hồ. Và cũng thế, chưa bao giờ Hoàng chịu rút lui cả. Với những “thành tích” như thế, thử hỏi Hoàng có chịu đứng im nhìn bà lão bị anh thanh niên xung kích xô ngã không?

3.

- Thằng tòi! Bà cụ đáng tuổi mẹ của mày đấy! - Hoàng vẫn mắt nhìn anh thanh niên xung kích và nói. Anh thanh niên xuống xe hất hàm:

- Mày có ngon nói lại tao nghe xem nào?

- Thăng tồi! Thăng tồi! Thăng tồi!

Người thanh niên xung kích thứ hai bước xuống xe, giữ tay người thanh niên xung kích thứ nhất:

- Thôi! Mặc kệ nó, đi!

Không kịp nữa rồi, Hoàng giáng một quả đấm cực mạnh vào mặt người thanh niên xung kích. Máu trào ra từ mũi người thanh niên xung kích.

- Mày có giỏi thì nhảy tới đây, thăng tồi!

Hoàng thủ thế và thách thức. Người thanh niên thứ hai chỉ mặt Hoàng:

- Tui tao sẽ bắt mày lên đội vì cái tội hành hung người thi hành công vụ.

Người điên thứ hai xuất hiện cùng lời thách thức:

- Tao chấp!!!

4.

Người điên thứ hai này tên là Phương Anh, tục gọi “Lãng mạn ngông cuồng cô nương”. Năm nay 18 tuổi kém 2 tháng, hiện đang là nữ sinh Trường PTTH Thăng Long. Cao 1m62, nặng 50 kg, tóc ngắn, mũi hếch. Ăn mặc cực kỳ ngông cuồng và bất cần. Người ta biết tới Phương Anh muộn hơn Hoàng. Phương Anh hay đi cùng Hoàng vòng quanh hồ Gươm. Họ gặp nhau ở một điểm, đó là điên như nhau. Phương Anh là cô gái người Hà Nội còn sót lại của cái thời những năm đầu thập niên 90, khi mà Rock là loại nhạc thịnh nhất. Tuy sinh sau đẻ muộn song Phương Anh lại có những đặc tính mà một số con gái Hà Nội thời thập niên 90 có: lãng mạn theo trường phái ngông cuồng, bất cần và cực lạnh. Tụi con trai nói với nhau:

- Cái Phương Anh thuộc típ người mà chúng ta chỉ có thể đứng từ xa chiêm bái thôi. Kính nhi viễn chi. Còn yêu ư? Thôi đi, ước vọng cao quá!

Quả vậy! Phương Anh luôn làm người ta phải nể và sợ. Cô đã từng tát con trai nẩy đom đóm rồi đứng chống tay giương mắt thách thức. Ngày đầu ra Hồ Gươm, cô đã khiến cho Hải “chập” chờn luôn. Hải “chập” ăn tát mà chịu nhục quay đi. Lần ấy, Phương Anh cứu Hoàng.

5.

Hoàng quay lại gật đầu với Phương Anh một cái rồi đi ra chỗ xe xít-đờ-ca bê mẹt ra. Người thanh niên xung kích thứ hai nhảy tới giật lại. Hoàng lách người sang một bên, thuận chân đạp vào lưng người thanh niên xung kích khiến cho anh ta vồ ếch luôn. Hoàng cười lớn. Người thanh niên lồm cồm bò dậy. Mắt anh ta vằn lên những tia đỏ. Hoàng lĩnh trọn một cú đấm.

Cậu ngã sổng xoài.

Phía bên kia, Phương Anh chạy tới. Người thanh niên xung kích bẻ quặt tay Hoàng. Phương Anh chồm tới. Một đạp. Người thanh niên xung kích lăn ra.

Cùng lúc, Phương Anh lĩnh trọn một cái tát nẩy lửa của người thanh niên xung kích thứ nhất.

Chạm nọc, Hoàng gầm lên bị ai. Cậu lao thẳng vào người thanh niên xung kích thứ nhất kia. Đầu của cậu húc thẳng vào cằm của người thanh niên đó khiến anh ta bật ngửa người ra. Một cái răng, hai cái răng, ba cái răng... người thanh niên ấy nhè ra. Đầu Hoàng tứa máu. Cậu ôm đầu loạng choạng ngã xuống. Trời mùa thu trong và xanh dịu dịu. Những dải hoa lộc vùng đỏ rủ xuống như rèm mi của phố, của mùa thu và của những mảng ký ức chong chơi, lướt thướt bay qua. Hoàng nhớ. Hoàng nhớ đến cồn cào...

6.

- Anh có sao không?

Hoàng mở mắt và nhận ra một khuôn mặt bầu bầu với cái mũi hếch. Cô gái tóc ngắn và xoăn tự nhiên. Cô đỡ Hoàng ngồi dậy rồi dùng tay xoa nhẹ lên những vết bầm tím trên mặt Hoàng. Cậu thấy mình nhẹ bẫng và dễ chịu đến kỳ lạ. Cậu quên đi Hải “chập” và trận no đòn ban nãy. Cô gái nói:

- Anh có đau lắm không? Tụi nó là ai đấy? Tại sao tụi nó lại đánh anh.

- Tôi không sao! Tụi nó là Hải “chập”, đại ca của băng bảo kê quanh Hồ Gươm này. Vừa rồi tôi cản tụi nó đánh một thằng bé cho nên...

Cô gái chưa nghe hết câu đã đứng bật dậy. Hoàng nghe rõ tiếng những ngón tay nắm xiết lại răng rắc. Mắt cô gái nhìn xoáy về phía cây lộc vùng chín gốc tụi Hải “chập” đang ngồi uống chè chén và hút thuốc. Hoàng cảm thấy mình khỏe nhanh đến kỳ lạ. Cậu lồm cồm ngồi dậy. Cô gái thấy thế cúi xuống đỡ Hoàng.

Và từ đó, họ trở thành bạn. Phương Anh lê la suốt cùng Hoàng không chỉ vòng quanh hồ mà còn cùng Hoàng lang thang suốt những con phố Hà Nội.

Phương Anh là hiện thân của một Scarlet. Không! Trong mắt Hoàng, nàng như một cô gái của thời kỳ mầu hệ. Cậu nghe nàng và chiến đấu vì nàng. Hồ Gươm từ ấy có hai người điên.

7.

Hoàng bị tổng vào đồn. Người ta khép cho cậu hai cái án: quấy rối trị an công cộng và đánh người thừa hành công vụ. Gã thanh niên xung kích bị chàng đội đầu lúc chiều nhìn cậu và chỉ chọc ăn tươi nuốt sống cậu. Phương Anh đứng ở ngoài nhìn vào. Cô không vào được.

Người đồn trưởng hất hàm:

- Màý tên gì?

Hoàng đáp:

- Hoàng!

- Đầy đủ ra!

- Lê Cận Hoàng!

- Tuổi?

- 20.

- Biết tội gì chưa?

- Cháu không có tội. Giữa đường thấy gai mắt ra tay, đấy không phải là tội.

- Còn chống chế? Quấy rối trị an, đánh người thừa hành công vụ còn cho là anh hùng ư?

- Thấy người già bị bức hiếp, người trẻ vô lễ và cậy quyền cậy sức không ra tay ngăn, ấy mới gọi là có tội.

- Nói hay lắm! Bà lão kia thì sao?

- Miếng cơm manh áo cả thôi.

- Ai chả vì miếng cơm manh áo. Song ai cũng như bà lão thì xã hội thế nào?

- Nhưng...

- Tự do là tuân theo nguyên tắc, pháp luật và chuẩn mực cuộc sống. Bà lão bán hàng ở nơi cấm bán hàng là đi ngược lại khái niệm tự do.

- Bên cạnh nguyên tắc còn cái đạo lý, cái tình người, cái đối nhân xử thế. Quá nguyên tắc để coi thường đạo lý, coi không cái tình, bỏ qua phép ứng nhân xử thế thì ai dung?

- Tốt! Lập luận chặt chẽ, cậu trẻ ạ! Cậu có cái nghĩa cử của tuổi trẻ là tốt, song cậu Thành, người thanh niên xung kích kia cũng có cái trách nhiệm của người thi hành công vụ. Cả hai đều trẻ, đều làm những người trẻ tuổi đã làm, đang làm và sẽ làm. Tuy nhiên, cả hai đều chỉ nhìn một chiều. Cuộc sống là một bài toán nhiều cách giải cậu trẻ ạ!

8.

Thành - Người thanh niên xung kích xiết chặt tay Hoàng. Phương Anh mỉm cười.

Dù sao đi nữa bây giờ các bạn ra Hồ Gươm hỏi hai người điên Lê Cận Hoàng và Hoàng Lê Phương Anh, họ sẽ chỉ cho. Nhưng tôi đoán chắc các bạn cũng sẽ như tôi, không chịu nổi cái điên của hai người ấy đâu nếu như không có cuộc gặp gỡ tôi vừa kể trên...

Hà Nội 9.1999

Ảo ảnh của một giấc mơ dòng họ

1.

Làng hiện ra bằng sự nhếch nhác của một thằng bé thò lò mũi xanh đứng khóc ngay trước cổng vào làng. Duy một mối nới lỏng chiếc cravat trên cổ, quệt vệt mồ hôi trên vầng trán rồi lau tay vào mông quần. Gã rất muốn cởi bỏ đôi giày da bóng lộn ra để đi chân đất. Nhưng... Thời tiết năm nay khắc nghiệt hơn các năm về trước. Mới tháng 5 mà nắng đã chát chúa rồi. Một con chó ghé chân sau lên tè vào cột trụ cổng làng. Thằng bé nhếch nhác kia nín khóc lom

khom nhìn Duy. Cái nhìn nhắc cho Duy một thời thơ ấu bản thân Duy cũng thế! Lệ làng thấy người lạ phải báo ngay cho đội bảo vệ của làng. Ngày xưa Duy cũng đã bao phen chạy đứt hơi vào báo cáo. Ước mơ ngày ấy của Duy là được xung vào bảo vệ làng mà mọi người gọi vui là “Ngự Làng Thị Vệ”.

Nhưng lần này thì khác, thằng bé chẳng chạy về báo cáo. Nó hồn nhiên khóc tiếp. Duy bỗng thấy vui vui hơn. Duy bước sải chân dài hơn. Hít sâu vào phổi mùi thơm phơi ngai ngái.

- Ôi Duy! Duy con ông Nhất có phải không? Duy “mặt ngọc”!

Duy giật mình! Là cái Lúa! Cái Lúa “căng căng”. Duy muốn chạy lại nắm tay nó lắc lắc như cái hồi trước. Câu hát “Lộn cầu vòng nước trong *nước chảy. Có cô 17 có cậu 13, hai chị em ta ra lộn... tung phèo...*” vụt hiện ra qua trí nhớ Duy. Nhưng cậu trấn tĩnh lại kịp:

- Chào Lúa! Tôi mới về! Gia đình bạn thế nào?

Lúa hơi khựng lại. Song nó đâm thẳng một cái rất mạnh vào ngực Duy ngay:

- Đồ chó! Sao mày mất mặt lâu thế! Lại còn nói ra vẻ trang trọng lắm vậy!

Duy ôm ngực đau đớn nhưng chỉ một lúc rồi vội vã trở về trạng thái bình thường ngay.

- Tôi sinh viên năm 2 trường Đại học Ngoại giao. Hôm nay về thăm lại bà con làng xã họ hàng.

Lúa e dè:

- Xin lỗi! Tao... à tôi... tôi...

Duy nhả giọng đều đều:

- Gia đình Lúa khỏe chứ? Hai bác ở nhà khỏe không?

Lúa thở dài:

- À ờ! Ờ... vâng! Cảm ơn... Duy... Bố mẹ tôi khỏe. Xin lỗi tôi phải ra đồng làm nốt!

Lúa bỏ đi, đầu chúc hẳn xuống. Nắng chiều vào gáy làm da đỡ đen đi một chút. Duy lấy tay phủi chỗ ngực áo và sải bước đi tiếp. Cổ họng Duy nặng trĩu. Gã mím chặt môi bước dài hơn, một cách dứt khoát.

2.

Duy đứng trước cửa nhà.

Mẹ đang sấy gạo. Nắng làm bóng lên những sợi tóc bạc. Duy vút va ly, chạy ào tới ôm chầm lấy mẹ.

- Mẹ.

Mẹ òa khóc. Mùi áo mẹ xộc thẳng vào nỗi nhớ của Duy khiến nước mắt Duy ứa ra. Không! Ớc ra mới đúng! Bố xuất hiện. Nghiêm khắc và nguyên tắc. Lạnh lùng!

- Cậu Duy!

Bố gọi Duy là cậu. Duy biến đổi nét mặt ngay. Đôi mắt Duy rất giống bố. Lạnh và vô hồn.

- Dạ! Con đã về, thưa bố.

Bố quay lưng trở vào. Duy xách va ly lên, cồm cộp đi vào. Bố nằm nghiêng trên tràng kỷ. Chị Bỏ 4 đang hầu thuốc cho bố. Khói thuốc bay lơ lờ. Duy bước tới. Chị Bỏ 4 khoanh tay:

- Chào cậu!

Chị Bỏ 4 là chị ruột thứ tư của Duy. Trên chị còn các chị Bỏ 3, Bỏ 2, Bỏ 1. Duy là con út và cũng là đứa con trai duy nhất của cả dòng họ Chủ Dương. Bố Duy - ông Chủ Dương Nhất - cũng là đứa con trai duy nhất còn lại của thế hệ trước.

Chị Bỏ 2, Bỏ 3 và Bỏ 1 lục tục chạy tới xếp hàng khoanh tay chào Duy. Gã lạnh lùng không đáp lại. Bố nằm, giọng đều đều:

- Cậu ở lại chỗ này mấy ngày?

- Dạ! Con ở lại một tuần ạ!

- Quá nhiều đấy! Hôm nay là thứ năm phải không? Chủ nhật ta sẽ làm bữa liên hoan tiễn cậu trở lại Hà Nội...

- Nhưng...

- Thế nhỉ. Thôi cậu đi tắm táp rồi ra đây cha có chuyện muốn bàn riêng với cậu! Con Bỏ 1 đi pha nước đi! Lấy nhiều mùi tàu vò đun cho thơm. Con Bỏ 2, Bỏ 3 chuẩn bị tắm cho cậu. Còn con Bỏ 4 đi chợ mua ít rau dưa về rồi mổ con gà.

Bốn người chị cúi đầu vâng dạ rồi ai việc nấy rầm rập làm.

3.

Chị Bỏ 3 cởi áo quần cho Duy. Chị Bỏ 2 thử xem nước còn nóng không. Chị Bỏ 1 thì cầm chiếc bàn là là lướt cho Duy bộ quần áo mới để tắm xong Duy sẽ mặc...

Duy ngồi trong bồn nước để hai chị của mình kỳ cọ cho mình. Bất giác, Duy đặt tay lên chị Bỏ 3.

- Chị!

Tay kia, Duy cũng nắm chặt lấy tay chị Bỏ 2.

Hai chị rút tay lại:

- Cậu ngồi im để chúng tôi tắm cho cậu kẻo bố thấy bố lại giận.

Duy thở dài:

- Em cảm thấy mệt mỏi.

Chị Bỏ 3 cắn xiết môi như muốn ngăn một câu nói đang muốn thốt ra. Duy độc thoại:

- Em cô độc quá! Đến con chó, con mèo còn được tự do đái bậy, còn em, hắt xì hơi bậy cũng chẳng được.

Chị Bỏ 1 lạnh lùng nói:

- Kỳ cọ nhẹ tay kéo làm cậu đau!

Chị Bỏ 3 òa khóa. Chị Bỏ 1 bước tới, dang tay tát mạnh vào mặt Bỏ 3. Và chính chị thay Bỏ 3 kỳ người cho Duy. Duy vịn xiết tay vào thành bồn tắm. Duy coi như mình chẳng nhìn thấy gì. Tiếng giày của bố thỏa mãn bỏ đi. Lúc này chị Bỏ 1 mới choàng tay ôm chặt lấy Duy và kéo Bỏ 3 lại. Bỏ 2 cũng ôm lấy Duy. Bốn chị em cứ thế là khóc. Chị Bỏ 1 kéo đầu Duy vào ngực mình:

- Em!

Duy ứa trào nước mắt. Duy cố hít lấy mùi mồ hôi ở áo chị cả.

- Chị!

Có tiếng bố ở nhà ngoài:

- Con Bỏ 3 lên đây!

4.

Khi Duy lên nhà trên thì đã thấy chị Bỏ 3 mặc mỗi cái quần lót đang quỳ trên vỏ mít, tay chân chỉ chít vệt roi.

Duy thất lòng nhưng gặp cái nhìn dửng dưng của bố, Duy cũng bắt buộc phải dửng dưng theo. Bố nói. Giọng không có chỗ nào nhấn:

- Tối nay cha với cậu đi chào hàng xóm. Cậu nhớ mà giữ lại cái thể diện cho cha của cậu!

Duy khẽ liếc đến vết sẹo ở tay trái và chột lạnh sống lưng, đó chính là vết dao mà bố đã cứa lên cánh tay cậu trước ngày cậu lên Hà Nội học.

Chị Bỏ 4 bưng mâm cơm lên. Bố nói:

- Thôi, chúng ta ăn cho nhanh rồi đi cho sớm sữa.

Duy ngồi vào bàn. Hai cha con ăn. Chị Bỏ 1, Bỏ 2, Bỏ 3 và Bỏ 4 xuống bếp ăn cùng mẹ. Bố bắt đầu căn dặn Duy cho buổi tối hôm nay.

5.

Nhà ông thông gia đã lên tầng. Duy dừng xe và tắt máy. Bố bước xuống, đứng đỉnh bước xuống. Đích thân ông thông gia ra mở cửa:

- Chào ông. Tôi cũng vừa nghe tin cậu Duy về. Cũng đoán thế nào hai cha con cũng qua đây. Quả đúng!

- Vàng, tôi dắt cháu sang vấn an bố mẹ vợ tương lai.

- Mời vào!

Duy dựng chiếc xe Wave của mình bên cạnh con FX của Tổ. Khẽ thở dài, Duy bước vào trong.

Tổ kém Duy hai tuổi, năm nay Tổ cũng sẽ lên Hà Nội thi đại học. Hai nhà đã ký văn bản giao kèo gả con cho nhau từ ngày Duy để đầu ba chỏm.

- Êu, Duy à! Lên đây!

Tổ ngoắc tay. Duy giật mình. Tổ model còn kinh hơn cả những cô gái ở Hà Nội mà Duy vẫn gặp thường xuyên ở các vũ trường như New Century mỗi lần Duy đi qua. Đôi môi tím bầm kiểu Hàn Quốc, váy ngắn cũn. Tổ đứng trên cầu thang dẫn lên gác 2. Duy thấy rõ cả cái mác Triumph. Duy bỗng đỏ rần cả mặt. Quay đi. Ông thông gia cười:

- Con lên gác với cái Tổ đi! Hai đứa lâu rồi mới gặp nhau, chắc có nhiều cái để nói đấy!

Duy liếc qua chỗ bố. Ông Nhất ngó lơ. Duy cúi đầu.

- Dạ, con xin phép!

6.

Phòng Tổ treo toàn ảnh Thái Lan. Những đôi nam nữ quần quýt lấy nhau. Tổ gác chân lên ghế. Duy đỏ mặt vờ nhìn ra cửa sổ. Tổ hất hàm:

- Anh có biết hôn không?

Duy lúng túng.

Tổ tiến lại gần. Duy gạt tay Tổ ra:

- Em sẽ trở thành vợ tôi, vì vậy nghiêm cấm em ăn mặc thế này.

- Nóng bỏ cha lên được không mặc thế này thì có mà... Em còn muốn không mặc gì nữa cơ!

Duy bỗng muốn nổi nóng. Chẳng hiểu sao hai năm trên Hà Nội, Duy càng lúc càng ghét cay ghét đắng lối sống thực dụng mà phóng túng buông thả của không ít các cô gái. Có lần, Duy mơ thấy khuôn mặt người vợ mình sau này bự phấn, môi bầm, mắt chuốt lông mi tím lấp lánh. Bây giờ gặp lại Tổ, thấy quả đúng như vậy. Tổ khiến Duy cảm thấy vui, cái vui tàn nhẫn và ích kỷ. Duy bỏ xuống tầng dưới. Lúc qua chỗ bàn trang điểm, đập vào mắt Duy là vỉ thuốc tránh thai Postinor.

7.

- Dạ thưa, con có chuyện muốn thưa cùng cha ạ! - Duy khoanh tay lễ phép.

Bố hút nốt sái thuốc cuối cùng rồi khoát tay ra hiệu chị Bỏ 4 dọn đi, đoạn mới nói:

- Cậu muốn nói gì?

Duy đáp:

- Dạ, Tổ không thể làm dâu nhà Chủ Dương ta được ạ!

Bố đứng đỉnh:

- Cậu không nên đánh giá con người qua cái vẻ bề ngoài của người ta được.

Duy cúi đầu:

- Dạ con biết, nhưng thưa cha, Tổ không còn là con gái nữa rồi

Bố nhướn mày thờ ơ:

- Điều đó thì cha biết. Trong hai năm cậu lên Hà Nội học, cô ấy đã hai lần đi nạo phá thai.

Duy vội vã:

- Vậy thì ta hủy hôn đi, cha ơi!

Duy bỗng nhớ đến Lúa. Cái gáy ban trưa khi Lúa gặp Duy. Lúa gắn bó với Duy từ những ngày còn nhỏ. Trước khi Duy lên Hà Nội, Lúa và Duy nằm bên cạnh nhau suốt một đêm trên bờ đê ngắm trăng rồi cùng đón bình minh. Lúa chẳng bao giờ biết kể từ đó trong tim Duy, hình ảnh Lúa đã khắc sâu thành nỗi nhớ.

Duy rúm người lại khi gặp cái lườm của bố:

- Cậu hình như quên vết dao trên cổ tay trái rồi nhỉ? Sao vẫn không bỏ được cái thói vội vàng?

Bố đứng dậy, đến trước bàn thờ. Duy nhìn xuống cổ tay trái.

8.

Trước ngày lên Hà Nội học, Duy phải quỳ trước bàn thờ dòng họ nhà Chủ Dương. Ông Nhất đứng một bên. Ông thấp hương và khấn.

- Con là Chủ Dương Nhất. Con của con là Chủ Dương Duy đời thứ 37 của dòng họ Chủ Dương. Hôm nay...

Rồi ông quay sang Duy:

- Cậu thề đi!

Duy đặt một tay lên ngực trái, một tay chạm vào bài vị dòng họ và đồng dục thề.

Lời thề thứ nhất: Dù thế nào cũng phải giữ mạng sống để sinh con trai nối dõi tông đường.

Vì chính lời thề này mà hồi đầu năm, Duy buộc phải vờ không biết Toàn, bạn thân hồi còn ở làng của Duy - bị tội Minh "Bí" đánh học máu mồm máu mũi.

Lời thề thứ hai: Phải làm rạng danh dòng họ.

Lời thề thứ ba: Không được rơi lệ hay vồn vã. Phải thật nghiêm trang, đĩnh đạc, lạnh lùng.

Lời thề thứ tư...

Lời thề thứ năm...

12 lời thề. Sau khi Duy tuyên thệ, ông Nhất cầm con dao khóa mạnh và sâu vào cổ tay trái của Duy để không bao giờ được quên.

Hôm ấy máu chảy rất nhiều.

9.

Ông Nhất ngồi xuống.

- Cái Tổ là đứa con gái mẫn đảm và hợp tuổi với cậu. Nó lại là con gái của ông trưởng làng, đứa con gái duy nhất. Sau này cậu lấy nó, cậu sẽ lên làm trưởng làng. Cậu sẽ xây dựng một đình thờ Thành hoàng mới cho làng. Và trong 37 đời dòng họ Chữ Dương, cụ tổ đời thứ 12 Chữ Dương Phú là xứng đáng lên giữ chức Thành hoàng làng nhất.

Chữ Dương Phú - đời thứ 12 của dòng họ Chữ Dương, năm 25 tuổi đỗ thám hoa và làm tri phủ Lạng Yên. Cả đời làm quan không tư hào một chính, thậm chí bán cả nhà đi để mua thóc cứu đói cho dân.

Ngần ấy thôi cũng đủ được tôn vinh là Thành hoàng làng rồi!

Duy im lặng.

Ông Nhất nói tiếp:

- Cậu sẽ phải lấy nó.

10.

Triền đê ngun ngút gió. Trăng sáng vằng vặc. Con đại bàng bằng xi măng trên nóc ngôi nhà bốn tầng của Tổ bên kia sông vằng vặc in lên nền trời đen sẫm nhớ ánh trăng. Tội nghiệp, con đại bàng tung cánh muốn bay nhưng nó chỉ là con đại bàng bằng xi măng. Làm sao bay? Trong thân nó là cốt thép. Không xương, cũng chẳng có máu...

- Đừng buồn nữa, Duy ơi!

Giọng Lúa vang lên sau lưng. Duy quay lại. Vừa thấy Lúa, Duy vội vàng co mình vào khuôn.

- Chào Lúa! Tôi...

Lúa đặt ngón tay lên môi Duy:

- Đừng, Duy ơi, bố Duy đâu có ở đây đâu?

Duy bủn rủn và ngã nằm xuống.

Duy òa khóc.

Duy thấy mình bải hoải.

Lúa nằm kể bên.

- Lúa biết Duy cũng không muốn thế này, nhưng Duy ơi, Duy là người hay là cái bóng.

Giọng Lúa đều đều nhưng sao ấm áp thế kia chứ! Duy lịm đi.

Trong giấc mơ, Duy thấy mình sải cánh. Duy được bay.

Chợt có một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Cậu còn ngồi đây à?

Duy quay lại. Bố đứng ở trên trạm bơm ngay triền đê. Duy đứng dậy. Khuôn mặt vẫn vô hồn. Duy bước đi những bước rất công chức. Hai cái bóng lẻ loi và cô độc đi giữa đêm trăng...

Trần Đàm

“Cuối giờ, cả lớp ở lại họp!”.

Mèo lười viết lên bảng những dòng chữ đó. Ở dưới nhao nhao lên:

- Phải rồi! Hôm nay phải đưa Trần Đàm ra trước vành móng ngựa.

- Hơn 400 ngàn có ít gì đâu!

- Nhưng hôm nay Trần Đàm nghỉ!

- Ai bảo? Hôm nay kiểm tra học trình môn tiếng Việt thực hành, Trần Đàm dám nghỉ?

- Ồi dào, nó thì sợ cái qué gì nữa chứ? Tiền của lớp nó còn ăn chặn, ăn bớt được thì 50.000 thì lại có đáng là bao!

Hin Tồ quay qua tôi: “Em thấy lớp mình ép người quá đáng quá!”. Tôi nhún vai:

- Chắc! Mỗi người phải tự chịu trách nhiệm với những gì mình làm thôi! - Rồi quay sang Trần Bướng - Nhỉ, vợ yêu nhỉ!

Trần Bướng cười:

- Thì thế mới nói. Nếu Trần Đàm dùng càng càng cái mặt lên thì chắc gì lớp đã ép như ép mỡ thế. Đảng này đã sai còn cố vênh.

Hin Tồ quay đi không nói gì. Tôi biết Hin Tồ với Trần Đàm có một mối quan hệ ngày xưa. Hai đứa đã từng là chị em kết nghĩa. Ngày ấy, chính tôi là kẻ đã khuyên Hin Tồ đi theo Trần Đàm học hỏi.

Trần Đàm tên thật là Trần Bội Chi, tên âu yếm là Cá Mập. Thủ quỹ của lớp.

Hồi đầu năm học, Trần Đàm là người mà tôi tin tưởng nhất. Bởi Trần Đàm xông xáo và năng nổ. Ngay cả những việc nhỏ như dọn vệ sinh lớp đến những chuyện tổ chức đi chơi xa hai ba ngày đến một tuần, Trần Đàm đều vơ vào mình làm hết. Ở lớp mọi người đều quý Trần Đàm, tụi con trai như Mèo Lười, Ngựa Ngổ, tôi, Ngọc Ve, bác Dím, anh Khỉ... đều coi Trần Đàm như một đứa con gái siêng năng nhất. Hơn thế nữa, Đàm còn giúp người hết mình. Tôi chỉ cho Hin Tồ thấy hết cái hay ở Đàm và muốn Hin Tồ theo Đàm, có Đàm bảo bọc Hin Tồ sẽ bớt tồ hơn. Vậy mà...

Mọi chuyện vỡ ra khi vô tình nhắc đến vấn đề chi tiêu của lớp. Mọi người phát hiện ra rằng quỹ của lớp hết nhanh đến chóng mặt. Tin tưởng Trần Đàm nên mọi người đã bỏ qua những khoảng trống trong biên lai chi tiêu mà Đàm công bố trong cuộc họp cuối mỗi tháng giữa ba lớp biên kịch - đạo diễn và quay phim. Song bây giờ, số tiền thâm vào lên đến 400.000 đồng thì quả là không thể bỏ qua. Anh Khỉ - lớp trưởng lớp quay phim bảo:

- Chị xem thế nào công bố các khoản chi tiêu một cách chi tiết ra.

Anh Xuân lớp trưởng lớp biên kịch cũng đề xuất như vậy.

Và cuối cùng thì...

- Ai đòi huy hiệu Đoàn 7.000đ mà trong bản kê chi tiết những 20.000đ.

Ngựa Ngổ kể tội. Gà tồ cũng nheo nhéo:

- Thì đấy, bóng bay một túi ba ngàn rưỡi mà Trần Đàm cũng khai khống lên là 20.000. Ai chịu 16.500 còn lại kia?

Hằng Hà cũng nhảy vào cuộc:

- Nó khai tăng lên ghê quá. Hôm hội trại 26.3, tôi đi cùng nó mua bóng bay đấy chứ. Đúng là chỉ 3 ngàn rưỡi thôi.

Ha Léch Mắt cũng gật gù:

- Tội này vậy là phải xử thôi. Còn học với nhau mấy năm nữa kia mà. Hơn thế, Trần Đàm lại học đạo diễn. Sau này, vào cùng một ê kíp với nhau thì không biết mấy thằng quay phim như tụi tôi còn cái gì mà ăn không.

Trần Bướng nhảy vào:

- Còn tụi tôi nữa chứ. Vợ chồng tôi...

Ha Léch gạt đi:

- Cái đồ biên kịch tụi mày có được đi theo đoàn làm phim đâu kia chứ. Thôi, về chăm sóc cho thằng Tú nhà mày đi. Đồ... đồ “Diên Dịch”.

Trần Bướng ngúng nguẩy gọi tôi:

- Chồng yêu của em ơi. Thằng Léch nó trêu em.

Tôi nhảy tới. Và cuộc chiến giữa hai gia đình nổ ra: Hin Tồ - Ha Léch Mắt - Hằng Hà là một nhà. Tôi - Trần Bướng và Gà Tồ là một nhà. Cười đến đau ruột. Mãi đến khi Mèo Lười chạy vào:

- Trần Đàm lại nghỉ tụi bay ơi!

- Thế là một tuần từ khi vụ án ăn tiền chên bị vỡ lở, Trần Đàm đã bỏ trốn. Giọng Ngựa Ngổ vang lên như đài phát thanh vậy:

- Một tuần rồi Trần Đàm nghỉ học.

Trán Bướng thì thầm với tôi:

- Anh ơi, em nói anh đừng có chửi em nhé! Quả thực em cứ lo lo. Không biết lớp mình có quá đáng quá không. Trần Đàm có tội nhưng Trần Đàm cũng có công đấy chứ. Nếu không có Trần Đàm thì hồi đầu năm lớp mình sao vui vậy nổi? Cho nên...

Cũng đúng, hồi đầu năm lớp tôi rất vui và cũng xảy ra rất lắm chuyện, nhờ có Trần Đàm mà mọi việc được trôi chảy. Bây giờ chẳng ai nhắc tới những điều đó nữa. Tất cả chỉ lên án, lên án và lên án. Hôm xử vụ này, lớp thi nhau hạch tội Trần Đàm. Câu nói lạc lõng của Hin Tồ bây giờ mới khiến tôi phải nghĩ:

- Nếu chị Chi không làm thủ quỹ thì lớp ta ai làm? Xin nói rõ rằng chẳng ai làm cả.

Hôm ấy chẳng ai để ý câu nói đó. Mọi người đều rất hăng trong việc luận tội Trần Đàm. Những bằng chứng sống động được đưa ra, nhưng bằng chứng tốt của Trần Đàm thì chỉ mình Hin Tồ nói. Bây giờ là Trán Bướng. Tôi thở dài:

- Phải vậy thôi bởi cái mặt khó chơi của Trần Đàm càng làm cho bầu không khí nóng lên như Kôôôôô mà.

Trán Bướng lập luận:

- Thế anh bảo lúc ấy phải làm gì? Khóc à? Hay cúi đầu nhận lỗi? Dù sao thì những cái đó chỉ là biểu hiện bên ngoài. Sẽ thế nào nếu nó khóc khi mà lòng nó cười? Mọi người sẽ tha thứ cho nó. Và...

Tôi chẳng nói gì. Chính xác là chẳng nói lại được với Trán Bướng. Trong điều lệ gia đình đã ghi: Điều I: Vợ luôn luôn đúng. Điều II: Mình sai. Điều III: Nếu vợ sai hãy xem lại kết luận ở Điều II... Cho nên tôi im lặng.

Một tuần rồi Trần Đàm không tới lớp. Tình hình như có vẻ xẹp xuống. Phần vì các cuộc thi liên tục liên tục. Phần vì cả những cuộc vui khác lấp liếm.

Chúng tôi vẫn đôi lúc nhắc đến Trần Đàm và bảo: "Hôm nay Trần Đàm nghỉ". Rồi thôi. Và chẳng cũng chẳng còn gì để nói nữa. Đề tài về Trần Đàm đã quá nhạt. Chúng tôi bàn với nhau về những cái khác. Dân sinh viên Sân khấu - Điện ảnh có nhiều cái để nói với nhau hơn mọi sinh viên trường khác.

Trán Bướng thì khác. Lúc nào Trán Bướng cũng rủ rủ:

- Em lo Trần Đàm uất quá làm bậy. Nó kiếm đâu ra hơn 400 ngàn để đền cho lớp bây giờ? Và nó còn mặt mũi nào nhìn lớp? Em...

Tôi nghe mãi rồi cũng thấy lo lo. Bèn hội ý với Ha Lếch Mắt và Mèo Lười. Ở lớp, ba gia đình có một tiếng nói khá lớn. Gia đình Ha Lếch Mắt có đến 9 người. Gia đình tôi cũng là 6 người, còn gia đình Mèo Lười 2. Cộng lại là 17, chiếm một phần không nhỏ trong dân số lớp. Ha Lếch Mắt cười và lắc đầu:

- Tôi nghĩ nó sẽ chẳng làm cái gì bậy đâu. Nó không có gan.

Mèo Lười cũng tán thành ý kiến của Ha Lếch Mắt:

- Gia đình ông cứ lo! - Hương Huệ và Hà Dím. Hai cô vợ lẽ của tôi lên tiếng.

- Các ông là con trai các ông làm sao hiểu con gái tụi tôi. Con gái tụi tôi lấy tự ái làm gốc đấy!

Ngọc Ve và Mỗ của gia đình Ha Lếch Mắt cười:

- Đấy là các bà chứ Trần Đàm thì không thế đâu.

Tôi đưa mắt nhìn Trán Bướng và Gà Tồ cầu cứu. Bên kia Hin tôi cũng lên tiếng...

*

Mười bảy đứa - 8 xe chạy rầm rầm vào khu Yên Phụ - nhà Trần Đàm. Ha Lếch Mắt bảo:

- Chà! Đây là lần đầu tiên tao tới nhà Trần Đàm đấy.

Mỗ rồi Ve, Gà Tồ, Ngựa Ngổ, Hà Dím, Hằng Hà, Mèo Lười... Cả 16 đứa trong số 17 đứa ở đây đều không đứa nào biết nhà Trần Đàm cả. Chỉ có Hin Tồ biết: Nhà Trần Đàm là một ngôi nhà cấp 4. Hin Tồ bước vào trước:

- Cháu chào bà, bà ời Trần... À quên, bạn Chi có nhà không ạ?

Bà cụ chưa kịp nói thì từ trong nhà, một đứa con gái chừng lớp 8 chạy ra:

- Có tin của chị Chi ạ?

Hin Tồ lắc đầu:

- Thu này, chị Chi đâu em?

Con bé tên Thu:

- Một tuần nay chẳng thấy chị Chi đâu. Em lo quá. Hôm qua em lên nhà bố báo thì bố em lại đang đi làm phim trên Thái Nguyên rồi. Còn sang nhà mẹ thì mẹ cũng đi lưu diễn bên Pháp. Hai tuần nữa mới về. Em chẳng biết chị Chi có sao không nữa.

Hin Tồ đưa mắt nhìn bọn tôi.

Cả bọn đều cúi gằm đầu. Thu khóc. Hin Tồ ôm Thu vào lòng vỗ về.

- Thôi nào, rồi chị Chi sẽ về thôi. Chắc chị ấy đi cùng một đoàn nào đó thì sao.

Trán Bướng kéo tay tôi thì thầm:

- Đấy chưa, em bảo mà còn cãi!

*

Trần Đàm mất tích. Lớp lại nóng lên. Bác Dím bảo:

- Bây giờ chia nhau ra đi tìm Trần... À quên, tìm Cá Mập. Có thông tin gì liên lạc với nhau ngay. Từ nay trở đi chúng ta sẽ không nói đến chuyện tiền nong nữa. Qua rồi cho qua luôn.

Cả lớp đều đồng ý. Trán Bướng và Hin tồ có vẻ như là vui nhất.

*

Tôi đang đèo Trán Bướng và hát toáng lên: *"Ta yêu nhau từ khu Mai Dịch. Còn yêu nhau thì về khu Mai Dịch. Ặc ặc ặc..."* thì Trán Bướng đập vào eo tôi:

- Kìa! Kìa có phải là Cá Mập không?

Tôi về số rú ga phi tới. Đúng là Cá Mập.

- Êu, Cá Mập!

Trán Bướng gọi. Cá Mập quay lại:

- A, em chào anh Tú, chào Trán Bướng. Hai vợ chồng đi đâu đấy?

Trán Bướng bảo:

- Tụi em đi tìm chị. Một tuần rồi chị bỏ học.

Cá Mập cười:

- Thì bởi chị đi cùng Hùng về Hải Phòng chơi thôi. Cả một tuần nhé! Có quà cho em đây này Trán Bướng.

Trán Bướng đang vui, mặt thoắt đã lạnh băng.

- Thôi, nói với chị vậy thôi, em với Tú đi đây. Có mấy chuyện quan trọng cần phải làm.

Đường Cầu Giấy vào mùa hạ nắng đến chát chúa. Trán Bướng chẳng nói điều gì.

Tôi cũng im lặng. Vì trong điều lệ vợ chồng đã ghi rõ: vợ buồn chồng cấm được vui. Vợ im lặng. Chồng cũng thôi nói nhiều.

Nắng quá!

*Khu Văn công Mai Dịch
Hà Nội tháng 5.1999*

Những cái chết tuổi 20

1.

Lại bị đi học muộn. Thật chẳng ra làm sao cả. Rõ ràng sáng nay Trúc nó có gọi điện đánh thức mình từ lúc 7 giờ 30 sáng kia mà. Vậy mà vẫn cứ muộn. Thế nào cái Trúc cũng gào lên cho

coi.

- Ê, Tùng!

Dừng xe lại. Là thằng Ngọ.

- Nghỉ hử? May cho tao quá...

Ngọ lắc:

- Thằng Tiến Anh “die”[4] rồi! Thầy cho lớp nghỉ.

Cái gì? Thằng Tiến Anh người Mộc Châu, Sơn La, 20 tuổi, hiện đang học năm 2 Trường ĐH Z cùng lớp với mình. Cao mét tám, tóc quăn, sống được. Có điều, lại vừa chết. Ô la la! Cuộc đời, thật, điều gì cũng có thể xảy ra. Thằng Ngọ mặt rầu rầu.

- Đi lúc 1 giờ sáng hôm qua. Lớp mình đang định tổ chức về nhà nó ở Sơn La. Mỗi đứa đóng 100.000 đồng. Đi luôn chiều nay.

Lại nhớ em Đăng - má lúm đồng bằng kinh lên được. Hẹn mãi “êm” mới chịu chiều nay đi chơi. Nếu đi Sơn La thì...

Ngọ hỏi:

- Mà có đi không?

Đáp:

- Chết nổi, chiều nay tao phải đưa mẹ tao đi kiểm tra sức khỏe định kỳ.

- Ờ - Ngọ gật gù - Mà ở nhà cũng được.

Khỉ thật! - Nhớ Đăng má lúm đồng bằng quá đi mất. Bây giờ mới 10 giờ. Còn những 2 giờ nữa “êm” mới tan học. Thôi thì ở lại tán phét một chút giết thời gian. Một chiếc lá xanh trơ ra vừa rơi xuống.

2.

Cả lũ ngồi la liệt bên vỉa hè trước cổng trường. Cái Uyên hò hét người này người nọ đóng tiền. Thằng Giao nhăn nhó:

- 100.000 đồng, dứt mẹ nó một phần ba cái thẻ di động của tao rồi!

Tụi cái Hoàn, cái Hường mở gương ra trang điểm. Thằng Quang đưa mấy viên thuốc chống nôn cho cái Hình:

- Em nhớ phải uống thuốc đấy, nghe rõ chưa? Từ đây lên Sơn La gần hai trăm cây chứ ít ỏi gì.

Hình toe toét đánh mắt qua chỗ cái Liên, người yêu cũ của Quang, ra chiều hãnh diện lắm. Cái Liên thừa biết. Nó ngáy một cái rõ dài, mở di động - cái T10S Ericsson giá nhỉnh 4 triệu rưỡi ra:

- À lố! Anh à, em phải về Sơn La đưa ma thằng bạn mới “ngoẻo”. Có lẽ chiều nay không qua

anh được đâu... Thôi mà, để tối nay em đến nhé!

Thằng Văn lăm bằm với thằng Khôi:

- Cái Liên có đáng làm mẹ.

Thằng Khôi cười phớ lớ. Cái Liên nhú mày.

Lúc đi qua chỗ cái Thanh, cái Liên lăm bằm:

- Thằng khốn nạn Khôi nó vừa “kê” tao một cái đau điếng. Mày xem thế nào chứ nếu không nể mặt mày, tao đã nhổ vào mặt nó rồi đấy.

Cái Thanh đáp lệch đường ray:

- Mấy tháng nay tao với nó chẳng còn quan hệ. Nghe đâu nó cặp với một con bé bên trường Sân khấu Điện Ảnh rồi.

Cái Liên bỏ đi.

Trận gió lớn thổi qua. Một, hai, ba... Nhiều nhiều chiếc lá xanh rơi xuống.

3.

Vậy là Tùng không đi xe về Sơn La được. Còn lại đi hết. Nhẽ ra thằng Quang cũng ở nhà nhưng cuối cùng lại đi vì cái Hình yếu lắm. Quang sợ cái Hình gục mất. Thằng Tùng bảo:

- Chiều nay tao phải đưa mẹ tao đi khám định kỳ.

Cái Trúc hơi bị ngưỡng mộ Tùng vì thằng này ga lăng và rất yêu mẹ nó. Sáng sáng, cái Trúc tình nguyện làm một loại chuông báo thức 400 đồng/phút cho thằng Tùng.

Cả tụi con trai gồm thằng Vụ, thằng Văn, thằng Khôi ngồi chơi ba cây ăn tiền: 5-10-15.000.

Thằng Giao hoe hoét:

- Thằng Tiến Anh sinh năm 80. 20 tuổi phải không?

- Đâu! Nó sinh năm 1979, bị đúp mất một năm hồi lớp 3 mà.

- Thế thì thả con lô 79 vậy, làm vài xịch gỡ 100.000 đồng này.

- Ờ hay đấy! Cả lớp chung đi.

- Bao nhiêu?

- Mỗi đứa 200.000 đồng đi!

- Ờ thu dê!

7 phút là xong. 12 đứa x 200.000 = 1.400.000đ. Phía bên kia, cái Uyên nổi khùng:

- Thu mãi mới được 30 đứa. Còn 20 đứa nữa là những đứa nào? Nghĩa tử là nghĩa tận mà

bọn này tệ quá.

Thằng Ngọ “Ơ rê ca” ầm ĩ:

- Tao phát hiện ra một điều.

- Gì?

- Cám ơn thằng Tiến Anh.

- Sao?

- Hôm nay kiểm tra tư cách môn Kinh tế chính trị.

- Ờ há! “Come on”!

Lại trận gió nữa, lần này thì lá xanh rụng xuống nhiều hơn tí chút.

4.

Xe tới. Thằng Hanh mượn cái oai ông già dọa nạt mãi bọn đoàn xe liên tỉnh mới chịu điều một con Hyundai 60 chỗ ngồi tới.

Lục tục cả hội leo lên xe. Thằng Vụ kéo cả lũ xuống cuối xe đánh bạc tiếp.
Thằng Việt bắt nhịp cả lũ hát:

*“Bé lên ba bé đi mẫu giáo
Cô thương bé vì có ba đón về
Ba đón về ba không về nhà bé
Ba về nhà cô giáo ba ngày sau
ba mới về
Là lá la là là lá la la...”*

Cả lũ lăn bò ra cười. Thằng Tùng về. Nó không về nhà mà lên trường em Đăng má lúm đồng băng.

Tụi con gái có cái Liên, cái Thanh, cái Thu Hương, cái Hường tùm tùm lại bàn luận về một loại thuốc the Pill mới. Còn mấy đứa con gái hiền hiền thì nhăn nhó mặt. Cái Liên độp:

- Phải có vốn hiểu biết về giới tính chứ, 20 tuổi rồi!

Chẳng hiểu thằng nào oai oái kêu:

- Bây giờ về hóa ra thằng Tiến Anh nó cưới vợ nhỉ? Nó lừa cả lớp về dự đám cưới nó bằng cách này cũng hơi bị màu?

Thằng Hứa lớp phó bảo:

- Phải mua vòng hoa trắng ở luôn trên này chứ về đấy làm chó gì có!

Lại tiếng thằng Quang vọng ra từ lưng cái Hình:

- Chắc gì được hoa trắng. Thằng này thì...

Ở đầu xe, có một đứa con gái mãi từ lúc vào truyện đến bây giờ vẫn cứ im lặng. Tác giả hình như dán băng dính vào miệng nhân vật này rồi vậy. Cũng đúng: Ngọc My - tên đứa con gái ấy là một cây bút phóng sự có tiếng của một tờ báo lớn với lượng độc giả mỗi số lên tới 300.000. Ngọc My từng đình đám với những thiên phóng sự chống tiêu cực trong giới học sinh sinh viên. Ngọc My lần xả đến nỗi giới phóng viên đàn anh phải thốt lên: “Con bé này tranh chỗ của Vũ Trọng Phụng”.

Nhưng từ đầu truyện đến giờ, My vẫn im im. Cô rất muốn viết về cái mớ tạp nham xung quanh cô hiện giờ nhưng cô phải bẻ bút vì một lý do rất quan trọng. Cô còn phải học với lớp này 2 năm nữa. Cái Tổng Hương chưa gì đã đá xóc cô: “Thôi chúng mày nói khê thôi, kéo nhà báo lại rinh hết lên báo đấy”. Chính câu xóc ấy đã làm chiếc lá xanh cuối cùng rụng xuống nốt để người đời bảo: “Trước mùa hè này, các cây thi nhau trút lá”. Nhưng ở đây sao rơi toàn lá xanh???

4.2000

Có một con chuột chết đâu đây

- Có một con chuột chết đâu đây!

Chị Phú khịt khịt mũi và nói. Anh Thành gật đầu: “Có một con chuột chết đâu đây!”. Mẹ tôi chưa về. Chị Phú bảo: “Chị bạn phải đi đây”. Tôi nói “Anh Hoàng bảo chốc nữa anh ấy tới”. Chị Phú lại bảo: “Nói chị ở bên nhà chị Hòa”. Và chị đi. Tôi quay sang anh Thành. Anh Thành quay mặt đi. “Ở nhà ồn quá! Anh lên cơ quan ngủ. Mai về”. Và anh Thành cũng đi nốt. Còn tôi? Tôi ở đây làm gì? Tôi còn quá nhỏ trước cái giá sách cao đến cổ tôi. Chắc chắn trong cái giá sách đó có con chuột nằm chết. Một mình tôi sẽ không làm gì được cái giá sách đâu. Chắc chắn là thế rồi. Năm nay tôi đi thi đại học nữa. Tôi phải sang nhà Ngọc để học. Con chuột chết để chốc nữa bố về. Tôi với bố mới có thể làm được một cái gì đó.

*

Tôi về. Giờ này tôi biết bố còn đi uống rượu chưa về. Nhưng tôi còn biết đi đâu. Tôi lên quán cà phê gần nhà. Ở kia, chị Phú và anh Thành đều ở đấy. Chị Phú bảo: “Mọi người biết đấy, chị rất sợ chuột”. Anh Thành nói: “Một mình anh ư? Không thể làm gì được với cái giá sách quá lớn”. Tôi cũng nói vậy “Phải đợi bố thôi”.

*

Mười giờ hơn, tôi, chị Phú và anh Thành về. Nhà không còn mùi chuột chết nữa. Tôi bảo: “Mẹ à! Bố con đâu?”. Mẹ nói: “Bố con chưa về đâu!”. Ba chị em tôi đều ngạc nhiên. “Mẹ đã làm thế nào để dịch chuyển được cái giá sách vậy mẹ?”. Mẹ tôi cười: “Mẹ đâu phải chuyển dịch gì?”. Chúng tôi gần như đồng thanh: “Có một con chuột chết đâu đấy trong giá sách”. Mẹ tôi lại cười: “Đâu có. Con chuột ấy nó sống lại rồi. Chắc nó buồn vì cái chết của nó không tạo được ấn tượng cho ai cả và nó hết muốn chết. Nó bỏ đi rồi. Nó đi tới chỗ nào đó có thể đem cái chết của nó để gây ấn tượng được cho mọi người ở đó. Tôi, chị Phú và anh Thành thở phào. Sự ra đi của con

chuột thật là hợp lý. Còn hợp lý hơn cả sự ra đi của ba chị em tôi. Phải không chuột chết?

Thực tế lạnh lùng

Mùng 5 Tết. Đến trường. Thấy ồn ào. “Lì xì tao đi, chó nhóc!”. “Sao hôm mùng 2 không tới”. Tết này thu nhập kém quá!” ...

Cô giáo vào.

- Cô ơi mừng tuổi!

Cô giáo:

- Lớp trưởng đâu, phát lì xì này.

Thành lên, cầm xấp bao lì xì đỏ chót, phát như trả bài kiểm tra. Mỗi đứa có 2.000đ mới cứng. Lớp vui như người lớn vừa được lĩnh lương.

- Hôm nay nghỉ đi cô - Có đứa nói.

Cô giáo gật đầu.

Ở dưới, Giang nheo mắt:

- Anh Hoàng chưa mừng tuổi Giang đấy nhé.

Hoàng cười ngọng nghịu không đáp. Tờ 2000đ duy nhất vừa được cô phát chẵn cục cựa trong túi.

Bên này, Bích lúng túng nói với Trang:

- Anh Hải Anh mừng tuổi em số tiền lớn quá. Em đáp lễ lại sao thấu.

Góc lớp, Nhung thở dài bảo Hạnh:

- Cái Quách tao mừng nó 20 ngàn mà nó mừng lại tao mỗi 10 ngàn. “Lỗ Trí Thâm” quá!

Hạnh nhún vai:

- Cái Ngô cũng thế. Giàu mà keo.

Đến tiết hai, Hằng hét:

- *Bùng[5]* đi! Hôm nay lên gò Đống Đa.

Minh hất hàm:

- Đủ xe không mà đi?

Hồng đếm, tính nhẩm:

- Kẹp bốn vẫn thừa ra 3 người.

Có đứa nói:

- Cho Thành, Hiếu, Đức ở nhà.

Khánh nói:

- Sao được! Thế bị nói chết.

Lại nghe:

- Nói là nói thế nào. Ai thâu họ? Tình cảm còn có thể bao được chứ tiền thì có phải vỏ sò đâu mà bao.

Và ào ào đi.

Đầu tiết ba, cô vào:

- Sao vắng thế này?

- Thừa cô các bạn ấy bùng học hết rồi.

- Thật quá quắt. Không học thì thôi, bùng thế này điểm thi đua của lớp sẽ thế nào. Mất thi đua là cái chắc.

Nói rồi cô bực bội bỏ đi. Có đứa lăm bắm:

- Mất thi đua thì cô mất danh hiệu giáo viên giỏi thôi.

Sang tiết bốn.

Lớp chỉ còn chưa đến chục người. Thầy giáo cho lớp nghỉ.

Những suất học bổng

Lúc về, Phương bảo tôi: “Lớp mày có mấy suất học bổng?”. Lớp tôi ư? Ban nãy lớp tôi cũng vừa bàn về việc học bổng và nhất trí để Tùng nhận. Tùng là người có hoàn cảnh khó khăn nhất. Phương bảo: “Ít thế? Chắc lớp mày toàn con nhà tư sản. Lớp tao có 10 suất”. Tôi cười không nói. Phương đã nhầm. Lớp tôi không phải đứa nào cũng khá như Phương tưởng. Song 200 ngàn tiền trợ cấp cho học sinh nghèo học giỏi với Tùng sẽ có ích hơn. Còn lớp Phương mới “tư sản”. Lớp có hai phần ba đi xe máy kia mà. Phương lại nói: “Tao cũng được một suất. Bây giờ về xin giấy chứng nhận đây”. Tôi ngạc nhiên. Phương cũng được một suất ư? Nhà Phương còn khá giả hơn cả nhà tôi kia mà?

Trường tôi mỗi tháng có một đợt cấp học bổng cho các học sinh từ tiên tiến trở lên có hoàn cảnh gia đình khó khăn. Mỗi lớp được đề cử bao nhiêu suất cũng được chỉ cần tiêu chuẩn học

sinh tiên tiến trở lên và có giấy tờ xác nhận hoàn cảnh gia đình có dấu của phường sở tại. Mỗi lớp “khoán” hai trăm ngàn, cứ thế mà chia.

Phương bảo: “Thầy tao khuyến khích càng đăng ký nhiều suất càng tốt. Cần số lượng chứ tiền thì đáng là bao”.

Tôi thân với Hà Phương từ năm lớp 9. Hai đứa nhà cũng gần nhau. Nhà tôi ở đường Nguyễn Bình còn nhà Phương ở đường Lạch Tray. Đi năm phút là tới nhà nhau. Tôi bảo Phương: “Tao không nghĩ là mày sẽ nhận một suất trợ cấp ấy. Nhà mày đâu tới nổi”. Phương bảo: “Thôi đi mày. Được thì tội gì không lấy. Bây giờ có ại cho mình hai mươi ngàn mỗi tháng không?”. Tôi thở dài cổ nói: “Nhưng theo tao thì thật chẳng hay ho gì hai mươi ngàn ấy”. Phương đập mạnh pêđan xe. Tôi bóp chặt ghi đông: “Mày với tao chơi với nhau bốn năm rồi mà”. Phương im lặng. Tôi cũng im lặng. Con đường tan học tự dưng dài ra.

Hôm trao học bổng trợ cấp, thầy Châu, hiệu phó, phát biểu:

- Lớp 12B4 của thầy Phi có 10 suất, chứng tỏ lớp thầy Phi là một lớp cần phải tuyên dương. Các học sinh lớp 12B4 con cưng của thầy Phi là những học sinh có bản lĩnh và nghị lực vượt qua hoàn cảnh. Và còn chần chờ gì nữa, sao chúng ta không vỗ tay chúc mừng?

Tôi thấy Hà Phương hôm nay mặc quần đồng phục, áo sơ mi màu đã ngả cháo lòng, tết tóc đuôi sam và đi dép lê. Còn đâu một Hà Phương đi guốc Spice Girls, quần bóng áo sơ mi lụa tơ tằm ngày thường?

Tôi im lặng. Thấy cổ họng đắng đót khốn khổ. Hôm ấy tôi về trước không đợi Hà Phương. Vì sao ư? Tôi chẳng khoái ăn ốc mút mà Hà Phương hứa khao khi nhận được suất học bổng trợ cấp.

Lạc Trung, Hà Nội 21.8.1998

Kế hoạch vĩ mô

Tôi nhấp ngậm cà phê cuối cùng. Nhìn đồng hồ treo tường thấy mới 4 giờ chiều. Có nghĩa là phải một tiếng nữa mới tới giờ về. Có thể mẹ tôi đang chuẩn bị cơm. Và tôi mừng tượng ra khuôn mặt mẹ giờ đang tràn trề hứng khởi. Mẹ sẽ nghĩ: “Thằng Ngọc thích món này lắm đấy. Tội nghiệp! Nó phải vác chiếc máy quay phim đến oằn cả vai. Giờ chắc đang đói lắm đây!”. Mẹ ơi! Tôi thở dài. Thực sự tôi không muốn giấu mẹ rằng tôi vẫn còn thất nghiệp. Đây! Chính những giờ làm việc mà tôi nói với mẹ đây, tôi lại ngồi quán cóc, uống loại cà phê nước ba giá 1.500 đồng một tách. Và cái gọi là những bộ phim con đang quay bắt quá chỉ là những điều con đang nghĩ, con đang đau đầu lấy một công ăn việc làm.

Tốt nghiệp Trường đại học Sân khấu Điện ảnh, tôi ra trường để ngồi quán. Thế đấy!

- Cậu có thể cho mình ngồi ké được không?

Một giọng nói vang lên từ phía sau. Tôi quay lại. Một thanh niên trạc bằng tuổi tôi.

- Vâng! Anh cứ tự nhiên!

Tôi ngồi xích qua một bên. Anh ta sẽ sang tách của tôi một chút cà phê.

- Chúng ta cùng uống chứ.

- Ờ... ờ...

- Đừng từ chối tôi - Người bạn mới nói - tôi cũng như cậu thôi, sinh viên thất nghiệp.

Tuấn - Tên của người bạn mới - là sinh viên Nhạc viện, cũng vừa ra trường và cũng đang trong tình trạng như tôi: thất nghiệp!

- Tôi thấy cậu ngồi đây mấy tuần qua. Người đồng cảnh ngộ dễ nhận ra nhau qua tâm trạng!

Tôi cười chua chát:

- Cuộc sống cũng thú vị thật. Như thể những người đồng cảnh ngộ luôn bị trôi về gần nhau.

Tuấn đưa tôi điếu thuốc.

- Thế đấy! Tréo ngoe lắm! Những kẻ có năng lực thường thiếu đi quyền lực. Còn những kẻ ba chót ba chác thì lại có sét ở lưỡi.

Tôi nhìn ra đường phố.

- Không hẳn là thế! Theo tôi chúng ta chưa tới lúc. Bá Nha phải gặp Tử Kỳ thì Bá Nha mới là Bá Nha. Nếu Lâm Xung không ở dưới trướng của Tống Giang thì Lâm Xung...

- Thôi đi! Lại bệnh Thủy Hử rồi đấy!

Tuấn cắt lời tôi. Tôi im lặng. Nghĩ về cuộc sống đôi khi mình hay bị luẩn quẩn trong lý thuyết. Mà từ lý thuyết đến thực tế nhiều khi không có lối để đi. Ở trường, chúng tôi học quay phim truyền nhựa. Ra trường không có phim truyền hình để mà quay chứ chẳng nói đến phim truyền nhựa.

- A! Ngọc.

Tôi giật mình quay lại, nhận ra Trang. “Đạo diễn đấy!” - Tôi nói với Tuấn. Hai người tự giới thiệu với nhau. Tôi ngồi im. Trang vẫn thế. Như hồi trong trường. Tôi hỏi.

- Giờ đang làm phim gì?

- Thất nghiệp! - Trang hớn hở.

- Kịch bản của ai?

- Là bị thất nghiệp chứ không phải là đi làm phim nhan đề “Thất nghiệp” đâu, ngốc ạ!

Tôi cười:

- Cũng biết! Nhưng đùa cho vui thôi. Nghe đâu chuẩn bị tách đài VTV1 - VTV2 - VTV3 xây vài cái trường quay nữa thì phải.

- 2008 sẽ có! Còn bây giờ cứ tạm làm phim “Thất nghiệp” vậy.

Và phá lên cười. Tuấn bảo:

- Tôi cũng có dăm đứa bạn có thể làm diễn viên phim của hai người đấy! Một tay chơi ghita, một ả chơi trống và một đứa nữa thổi kèn.

- Còn cậu?

- Vi ô lông xen.

- Á à! Cái đàn to như tổ bố thằng ăn mày chứ gì? Và phải dựng đứng lên kéo như kéo cửa cửa gỗ phải không?

- Phải! Tụi nó còn chui vào các quán cà phê để chơi nhạc kiếm tiền. Chứ tôi thì...

Trang nhún vai chỉ tôi:

- Thì đấy! Tụi quay phim của cha Ngọc này đây còn đi quay đám cưới được chứ tôi thì... Mấy cái chương trình liên hoan, giao lưu, tụi em út nhờ đi làm đạo diễn cho chúng được vài trăm là sướng lắm rồi. Giá mà đám ma ai nhờ mình làm đạo diễn nhỉ? Cũng thú vị lắm chứ!

Cả ba cùng phá lên cười. Tuấn bỗng không cười nữa. Cậu bảo:

- Tại sao mình không thành lập một dịch vụ tang lễ nhỉ?

Tôi bụm miệng cười:

- Hãy xào lăn thêm tụi cái ý đồ nghề giật của cậu đi. Có lẽ như thế sẽ ngon hơn đấy!

Trang không cười:

- Chắc gì! Đó cũng là một ý kiến thú vị đấy chứ! Này nhé, tớ sẽ lo dàn dựng một chương trình đám ma tuyệt vời luôn cho Ngọc quay. Còn Tuấn và bè bạn của Tuấn lo phần nhạc nhẽo.

Tôi vẫn cười và gạt đi:

- Thôi ngay cái trò quái quỷ ấy đi! Đám ma là việc hiếu chứ có phải việc hỉ đâu mà cần tới cái gọi là tuyệt tác.

Trang phản ứng:

- Cậu ngốc lắm! Bây giờ khi mà cuộc sống vật chất dư thừa, người ta hay dừng mõ lắm và tớ dám cam đoan tụi mình sẽ làm được.

Tuấn phá lên cười:

- Rõ là thế rồi! Tớ chơi nhạc hiếu mỹ mãi luôn nhé! Gì chứ tớ biến tấu được một loại nhạc hiếu âm giai của Rock Slow. Loại Rock ballad cũng đâu phải dở. Các cậu đã nghe November Rain chưa? Quá ư là da diết...

Tôi gật gù và cười phát nắc:

- Phải rồi! Và lúc đó, Trang sẽ hô “Đúp I Cảnh 28 II - Diễn!” chứ gì? Và người ta đang khóc thì Trang hô: “Cắt! Diễn lại” phải không? Còn Tuấn! Cậu và những người bạn của cậu sáng tác ra những điệu nhạc hiếu âm hưởng Rock đôi khi phá cách chơi nhạc Rap luôn chẳng?

- Rõ! - Tuấn lấy hơi và chơi luôn:

*Than là than ôi
Người đi châu trời
Con cháu mồ côi
Nước mắt tuôn rơi
Than là than ôi
One... two... three...
Đời ngắn một mẩu
Niềm vui xương xẩu
Nỗi buồn chạy ẩu
Giờ theo Bắc Đẩu
Con thuê cần câu
Đi tìm cha...*

- Thôi! Vỡ bụng rồi!

Tôi ôm bụng cười lăn cười lộn.

Trang cũng cười chảy cả nước mắt. Tuấn bỏ cái thìa đi. Cậu vừa dùng thìa gõ nhịp. Chiếc thìa cũng móp cả. Trang bảo tôi:

- Ngọc này! Cậu mà quay thì nhớ là đừng có quay theo lối quay cổ: Toàn - Trung - Cận. Đặc tả - Toàn - Trung... mà phải chơi máy lia, đảo máy. Như thế mới tạo được ấn tượng sâu sắc trong lòng người xem. Chơi cả zoom ra zoom vào liên tục như quay ca nhạc ấy!

Cả ba lại lăn bò ra mà cười. Bỗng:

- Xin lỗi! Có thật các bạn làm được như thế không?

Một người đàn ông complê cravate tiến tới hỏi. Tôi giật mình xua tay:

- Ồ! Chúng cháu chỉ nói đùa thôi.

Trang đứng bật dậy:

- Không! Chúng tôi nói thật. Chẳng hay ông muốn làm một đám ma như thế?

- Phải! người đàn ông đáp! Cha tôi sắp mất, tôi muốn có một đám ma thật ấn tượng. Cả Hà Nội này sẽ phải ấn tượng với đám ma này. Tôi sẽ trả ba bạn 10 triệu tiền công. Tổng chi phí 10 triệu nữa.

Tuấn há hốc miệng. Tôi cũng không kém phần ngạc nhiên và chột lợm giọng trước người đàn ông đó. Còn Trang, suốt bốn năm học với nhau chưa bao giờ tôi thấy Trang nổi giận như thế. Trang lao tới và chỉ một chút nữa thôi, người đàn ông ấy lĩnh trọn một cú đấm. Song thật bất ngờ, ông ta cũng hoa chân múa tay và hét lên:

- Á à! Nhà người dám mao phạm trẫm chẳng! Trẫm đây là con trời há dễ chi mà các người phạm nổi... ối... mình... ình rỗng... ồng... ồng... ồng...

Trang dẫn cả người ra. Tôi và Tuấn cũng cứng lưỡi trước ông ta. Rồi cả ba cùng phá lên cười.

Người đàn ông cau mặt lầm bầm:

- Bọn điên! Gặp vua mà lại đi cười. Rõ là đồ hâm, đồ dở hơi, đồ điên, đồ thần kinh... Ha ha ha ta đây là Tề Thiên Đại Bárở đây! Ta bay đây! Cân đầu vân! Hô biến!!!

Cả ba lại ôm bụng lăn ra cười.

Tuấn bảo:

- Tớ cũng cân “đểu” vân đây! Tối nay đi kéo đàn cho quán cà phê “Chó Nhóc”.

Trang cũng gật gù trong tiếng cười.

- Còn tớ phải đi dựng chương trình giao lưu của lớp Gấu Biển với lớp Sóc Vàng, trường mầm non C.

Tôi cũng nghĩ tới mẹ với những món ăn tuyệt vời. Và ngêu ngao:

*Rồi ngày mai cuộc sống sẽ lên đèn
Ta can đảm sợ gì chông gai
Tuổi trẻ sức mạnh hơn cơn lũ
Tin vào ngày mai...*

Hà Nội, 22.11.1998

Chuyện thời sự

Tôi bước chân vào quán, Ngọc Anh vẫy:

- Ngồi xuống đây anh Phương. Tụi em đang nói về chiến tranh vùng Vịnh lần 2. Mỹ và Anh tấn công Iraq.

Tôi cũng vừa mới đọc báo. Bèn ngồi. Cô gái đeo kính ngồi đối diện không buồn ngó tôi. Cô ta đẹp. Tôi hơi bực. Cô nàng đang nhìn cái bản đồ chiến sự. Ngọc Anh bảo:

- Đây là Hương Sún, chuyên gia quân sự cấp vĩ mô. Thích nghiên cứu về tên lửa.

Cô gái lúc đó mới uể oải đưa mắt sang phía tôi. Tôi nói:

- Lần này Mỹ mang tới 200 cái tên lửa.

Cô gái cười điệu mũi:

- Nhạt nhèo! Anh có biết Iraq đầu tư bao nhiêu tỉ cho căn cứ quân sự của mình không?

Tôi chộp vội:

- Theo báo Công an thì là 200 tỉ USD.

Cô gái gật gù:

- Phải mất 20 năm trời, Iraq mới hoàn thành được nó đấy.

Tôi gật đầu:

- Một thành phố Baghdad dưới lòng đất với sức chứa trên 2 triệu người. Một sở chỉ huy rộng 1.800m² tường bao quanh dày 2m dù bom hạt nhân nổ cách đấy 250m thì Hussein và tướng lĩnh Iraq vẫn vô tư ngủ.

Cô gái hình như đã có cảm tình chút ít.

- Một pháo đài dưới lòng đất nằm dưới lầu đài Phủ tổng thống trên một diện tích rộng 1.800m², sâu 30m cùng 3 lớp khung bê tông cốt thép, sân là lớp nhựa cứng dày 1,2m trong lớp lớp nhựa đàn hồi 0,7m. Pháo đài này có thể hấp thụ sóng chấn động lớn. Và nó có sức chịu nhiệt lên tới 3000°C. Bom nặng 250 kg thuốc nổ trên đầu cũng bằng âm với pháo đài này.

Tôi bắt đầu kể cô gái tên Hương Sún này.

- Ngoài ra còn một mê cung Baghdad chi phí xây dựng lên tới 250 triệu đô, có cả rạp chiếu phim và hầm chứa xe tăng, căn cứ không quân...

Cô gái chồm hẳn người tới và tiếp tục:

- Căn cứ không quân của Iraq mới tuyệt. Riêng cái hầm Bai Lai với sức chứa 700 máy bay cùng một lúc, chi phí lên tới 4 tỉ USD. Nắp hầm là một lớp bê tông cốt thép dày 1,2m. Anh nên nhớ độ dày đó dày hơn 0,5m so với độ dày tiêu chuẩn kỹ thuật quân sự của khối NATO nhé! Riêng cửa hầm máy bay dày từ 0,6 đến 1 mét và có cửa mở ra hai bên sườn. Phía dưới cửa là máng nước, phòng ngừa bom cháy. Cách cửa hầm 40 mét là đê cát và tường chống bom nhằm tăng cường khả năng phòng ngự của công trình. Hầm có 5 đường băng mà muốn phá hủy mỗi đường băng, đối phương phải tiến hành hai lần công kích. Năm đường băng, mỗi đường dài tới 4 km. Có hai đường chính và hai đường phụ. Đường thứ năm là đường băng dự bị sẽ dùng tới khi khẩn cấp.

Cô ta nói một hơi dài. Cuốn vở trước mặt chỉ chít hình minh họa. Ngọc Anh vỗ vai tôi thì thầm:

- Yêu không?

Tôi cười. Tình yêu mà nó cứ coi là chuyện phiếm hay sao mà dễ như thế. Cô gái nói tiếp:

- Phải nói rằng cái thành phố Baghdad dưới lòng đất mới là đáng kính.

Tôi gật gù:

- Nó nằm giữa sân bay quốc tế Baghdad với khu trung tâm thành phố. Nó được xây từ những năm 60 đến đầu những năm 80 mới xây xong. Diện tích lên tới 50 km². Lớn hơn cả Hà Nội. Sâu dưới lòng đất tới 25m.

- Nóc thành phố được làm bằng bê tông cốt thép dày từ 5 đến 15m. Chiều cao của đô thị tính từ trần xuống là 20 - 50m... - Vẫn cô gái.

Ngọc Anh chen vào:

- Trong thành phố này có nhà máy sản xuất vũ khí, có phòng thí nghiệm, có trung tâm bách

hóa, có quán ăn.

Cô gái gõ nhịp xuống bàn:

- Trong thành phố này còn có mặt trời nhân tạo, máy điều hòa không khí, vườn cây xanh.

Tôi rút gọn:

- Và Mỹ thật là khó khăn nếu đánh Iraq.

Cô gái lắc đầu:

- Anh lầm. Mỹ có 24.100 quân lính, 22 tàu chiến trong đó có 8 chiếc trang bị tên lửa mang đầu đạn hạt nhân, 210 máy bay tiêm kích và một tàu sân bay USS Enterprise - tàu sân bay hiện đại nhất thế giới đây.

Ngọc Anh tiếp:

- Đây là chưa kể lực lượng quân đội Anh góp 22 máy bay chiến đấu, kể cả máy bay Paravia Tornado, loại máy bay từng được sử dụng trong chiến tranh vùng Vịnh trước đây.

Tôi chống chế yếu ớt:

- Iraq còn cất giấu 20 tên lửa Scud kia mà.

Cô gái lắc đầu:

- Vô ích. Ít nhất là 25 người Iraq đã thiệt mạng, hơn 70 người bị thương sau hai vụ không kích đầu tiên của Mỹ và Anh. Thành Baghdad tan hoang.

Tôi lo lắng:

- Nếu vậy thì chết!

Cô gái lại lắc đầu:

- Không! Yên tâm đi, dư luận thế giới đã lên tiếng rồi. Người phát ngôn của Bộ Ngoại giao ta cũng tuyên bố phản đối cuộc tấn công của Mỹ vào Iraq hôm 17 tháng 12 rồi. Mỹ sẽ chỉ dám kinh động một thời gian ngắn thôi.

Tôi lại bi quan:

- Không! Ông William Cohen - Bộ trưởng Quốc phòng Mỹ đã tuyên bố “Chiến dịch Cáo Sa Mạc sẽ không bị giới hạn bởi không gian và thời gian” còn gì.

Cô gái im lặng.

- Chỉ khổ cho những đứa trẻ con trạc bằng tuổi chúng ta. Chúng sẽ học ở đâu khi đất nước đang rền rĩ bom đạn?

Rồi cô gái lấy kính xuống lau. Ngọc Anh nhìn ra xa xôi.

- Tôi ước ao được sang đó quay những thước phim về chiến sự quá. Đó là những thước phim tổ cáo chiến tranh.

Tôi cúi mặt.

Ngọc Anh đứng dậy cáo từ về trước. Tôi bảo:

- Hôm nay chủ nhật kia mà.

Ngọc Anh ngong nghịu:

- Mai thi... lại môn quay phim nên...

Hương Sún cũng vội vã:

- Em cũng về thôi. Mai em cũng phải thi... lại.

Tôi chợt nhớ tôi cũng...

Cuộc ra đi vội vã. Chỗ ngồi của chúng tôi để lại những mẫu giấy nhằng nhít hình vẽ.

Hà Nội, 19.12.1998

Hoa hồng không cô đơn

1.

Cô gái ấy tóc ngắn. Người ta dễ nhận ra cô bởi cái mũi hếch trông ngộ và buồn. Cô cầm một chiếc giỏ mây đựng toàn hoa hồng, vốn trước đây là một cái gùi của người dân tộc địu con lên rẫy. Cô cầm nó và lang thang qua các quán cà phê ở phố Hàng Hành mỗi tối thứ bảy, ngày lễ tết, 14.2 và mừng 8.3. Cô hàng hoa này có nguyên tắc bán hàng khá kỳ quặc: giá hoa lên xuống tùy thuộc vào khách. Cô có thể tặng không đóa hoa cho một chàng trai đang phấp phỏng đợi người yêu. Đôi khi gặp những gã tóc vàng hoe, xỏ khuyên tai, khuyên mũi như trâu bò thì cô hét giá lên đến 100.000đ một bông. Thậm chí, 14.2 vừa rồi, cô bán cho nghe đâu loáng thoáng là một ca sĩ nổi tiếng ngồi trên 39HH một bông hồng giá lên đến 450.000đ không mặc cả. Lần đó, gã ca sĩ rút tiền ra trả mà mặt cắt không còn giọt máu. Lại còn được “khuyến mại” thêm một câu:

- Ca sĩ được tặng hoa nhiều, chắc chưa bao giờ phải đi mua hoa nên mù giá cả.

Hai gã con trai ngồi gần đó huých nhau cười.

Nhưng thường thì khi hết giá vậy, những kẻ vốn cho mình là quý tộc, sành điệu vẫn lấy đủ có mà từ chối mua. Cô chỉ cười bước đi bởi thực chất cô đâu muốn bán cho họ. Mà ngay cả khi bán được 450.000đ, cô cũng mang về và chia cho lũ trẻ đường phố mà cô gặp trên đường về.

Việt là người bạn đã tặng cho cô chiếc gùi mây ấy. Biết tính cô, những lúc đón cô về sau mỗi tối, Việt thường hỏi trêu: “Hôm nay Biển tặng được nhiều hồng không? Có mấy bông bị tặng hỏng?”.

2.

Nhận bông hoa hồng từ tay một cô gái hàng hoa tóc ngắn có cái mũi hếch ngọ và bướng, Hoàng lúng túng thực sự. Cậu lú lỏi:

- Chị... chị... bao nhiêu tiền... tiền... tôi gửi?

Cô gái khẽ lắc đầu và nụ cười rất ấm:

- Chúc anh một tối hạnh phúc. Tôi tin anh sẽ gặp được chị ấy. Hoa hồng này bình thường lắm nhưng nó sẽ diệu kỳ ngay nếu như anh biết cách tặng.

Nói rồi cô gái cầm chiếc giỏ mây đựng hoa hồng và bước đi. Hoàng có cảm giác như cô gái ấy là một bà tiên trong chuyện cổ tích mà cậu đọc hồi bé xiu.

Nhìn đồng hồ đã 9 giờ tối mà Lê vẫn chưa tới, Hoàng buồn bã nhưng trong lòng cậu dường như vẫn âm ỉ hy vọng.

Có lẽ bởi bông hoa đỏ quá!

Lê không phải là một cái gì đó của Hoàng. Lê chỉ là một người bạn trên mức bình thường. Cậu có những rung động đủ khiến cậu nhớ nhưng tình yêu không phải chỉ giản đơn là những rung động. Tình yêu còn phải có trách nhiệm với bản thân và với người tạo ra những rung động. Năm nay, Lê còn thi đại học.

10 giờ, Lê không tới thật rồi! Hoàng đứng dậy, cậu cầm bông hồng lên và khẽ hít một hơi thật sâu đến căng lồng ngực mùi hoa hồng. Rồi cậu dáo dác tìm cô gái tóc ngắn có cái mũi hếch. Cậu muốn tặng lại đóa hoa hồng này cho cô đó. Kia rồi! Cậu đã nhìn thấy và chạy tới nhưng cũng vừa lúc cô leo lên chiếc xe máy biển H6.

Không kịp! Chiếc xe đã chở cô đi cùng một chàng trai mà cậu đoán là người yêu của cô gái đó. Hoàng bỗng cảm thấy vui vui và ấm áp lạ kỳ. Đúng! Người tốt luôn luôn phải được hạnh phúc. Cô gái kia cũng vậy!

3.

Người phụ nữ hít một hơi thật sâu đóa hoa hồng mà người đàn ông ngồi bên cạnh - chồng của bà tặng. Rồi bà nói:

- Ông vẽ chuyện! Già bằng tuổi này rồi mà còn hoa. Mang về bây giờ, thế nào thằng cu Bờm và cái Bông nó cũng lêu lêu cho mà xem.

- Lêu lêu là thế nào? Bà không thấy cái Phương Anh, mẹ của chúng nó chả cùng bố nó đeo nhau đi chơi đấy thôi. Lúc về cái Phương Anh cũng có hoa hồng là gì.

- Chậc! Nhưng đấy là bố mẹ chúng. Minh phận ông bà ngoại già nua và xấu xí rồi.

- Thế già rồi là không được bày tỏ tình cảm nữa à? Vả lại bông hồng này do cậu thanh niên đó tặng kia mà! Tôi nghĩ bông hồng này còn cao hơn cả mọi thứ tình cảm đấy!

- Ông thì lúc nào cũng triết lý.

- Không ! Đó là sự thực bà ạ! Ngày xưa...

Hai ông bà cụ ngồi trên bờ sông nhìn những ngôi sao nhấp nháy trên bầu trời đen thẫm và

ôn lại những ngày xưa rất xưa cách đây hàng chục năm, ngày họ lần đầu tiên cùng ngồi ở bến sông này. Ngày đó ông còn rất trẻ. Cái ngày trai trẻ hào hùng.

*Sông Đuống trôi đi
Một dòng lấp lánh
Năm nghiêng nghiêng trong kháng chiến trường kỳ...*

Cuộc sống là một dòng sông mãi trôi đi chẳng dừng lại bao giờ.

4.

- Ừ ừ! Bờm thích nó cơ, ngoại không cho Bờm là ngoại không yêu Bờm.

Đứa bé trai năm tuổi đang nũng nịu đòi bà ngoại của chúng bông hồng mà bà vừa mang về. Bà ngoại lại dò hỏi ý kiến của ông. Ông gật đầu nhẹ nhẹ và trù mến nhìn cháu ngoại mình. Lâu rồi ông không làm thơ, có lẽ tối nay ông sẽ làm bởi cảm xúc đang cuộn cuộn sôi trong trái tim ông.

Bờm cầm đóa hoa hồng cao gần bằng người nó và chạy ngay ra ngõ. Nó muốn chạy nhanh hơn nữa bởi Búp Mây sắp đi ngủ rồi. Hôm nay ở trường mẫu giáo, Búp Mây đã xông vào “bình” cho thằng Mèo một trận chỉ vì thằng Mèo dám đá dít Bờm và bắt Bờm làm ngựa cho nó cưỡi. Đã thế nó còn bảo Bờm là đồ con gái phải núp sau cái Búp Mây. Lúc tối, Bờm kể với bố, bố bảo:

- Thế con cảm ơn bạn Búp Mây chưa?

- Lớn lên bố phải cưới Búp về cho con bố nhá! Con sẽ chăm bón cho Búp như bố chăm bón cho mẹ vậy.

Và bây giờ...

- Búp ơi!

Bờm kiễng chân nhìn qua song cổng sắt. Tối thui. Không lẽ Búp ngủ rồi. Bờm lại gọi:

- Búp Mây ơi!

Chẳng thấy ai thưa. Bờm muốn đứng gọi một lúc nữa nhưng ngõ phố vắng tanh khiến Bờm sờ sợ. Bờm bèn thả hoa vào trong nhà Búp qua cửa sắt. Rồi Bờm chạy thục mạng về nhà không dám ngoái lại.

5.

Việt đưa Biển về nhà khi đồng hồ chỉ sang 11 giờ. Vậy là một ngày đi qua nhanh chóng. Việt bỗng “à” lên một tiếng.

- Chết! Hôm nay mừng 8 tháng 3 phải không? Việt không tặng Biển cái gì rồi! Chà, lú búa quá quên mất.

Biển mỉm cười, cái mũi hếch chun lên:

- Chúng tớ mọi ngày khác đối với Việt, Biển chẳng quan trọng phải không?

- Đầu có!
- Thế sao phải quan trọng tặng quà mừng 8 tháng 3?
- Nhưng...
- Nhưng gì nào? Thôi chúc ngủ ngon nhé!

Biển mỉm cười và hạ giọng rất nhỏ:

- Bye bye!

Biển mở cổng. Hôm nay cô cảm thấy rất vui. Hơn 30 - chính xác là 37 bông hồng đều đến đúng tay người xứng đáng được nhận. Đêm nay, cô sẽ có một giấc ngủ thật sâu và sáng mai ra, một ngày mới sẽ lại đến với hương của hoa hồng trong trái tim cô. Dù ngày mai, thứ năm, còn rất nhiều những khó khăn trở ngại nữa trong mấy môn có tiết nhưng cô tin mình sẽ làm bài được. Đói bụng, cô lục nồi cơm nguội, rửa mặt mũi, thay bộ quần áo ngủ xong, cô đi ra cửa, bật đèn sân lên bởi không thấy cái gùi mây nằm ở chỗ nào. Chợt cô phát hiện ra một cành hoa hồng. Rõ ràng ai đó vừa thả hoa vào. Người Biển nghĩ đến đầu tiên là Việt. Biển mỉm cười. Gò má cô khẽ hồng lên. Cô giấu bông hồng sau lưng lặng lẽ đi vào phòng mình. Nhưng Biển vẫn nghe tim mình đập rõ mạnh. Hôm nay cô có một ngày hạnh phúc trọn vẹn. Là hoa hồng kia đây. Đặt bông hồng lên bàn học, Biển khẽ cúi xuống hôn nhẹ lên trán bé Búp. Cái mũi hếch của bé Búp giống Biển, khẽ phập phồng.

Hà Nội, 12.2.2000
H.A.T

-- Hết --

-
- [1] Tên một đường phố Hà Nội
 - [2] Lời một ca khúc Trịnh Công Sơn
 - [3] Người đóng thế
 - [4] Chết
 - [5] Trốn học

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>